

rozsévač rozsievač

9

SEPTEMBER
ZÁŘÍ

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

ZASADENÍ V DOME BOŽOM

Vďačnosť aj v dnešnej dobe?

Spolužitie v spoločenstve zboru

Cirkev ako Božia rodina,
kde sa učíme žiť spolu

„Hovorte každý pravdu svojmu blížnemu, vo svojich bránach nastolujte pravdu“ (Zach 8, 16 - 17).

50. VÝROČÍ POSTAVENÍ MODLITEBNY SBORU BRATRSKÉ JEDNOTY BAPTISTŮ V CHEBU

Den 16. 10. 2022 byl pro náš sbor významný a slavnostní. Sešli jsme se, abychom chválili Pána a děkovali Mu za milost, že si před 50 lety použil naše příbuzné, bratry, sestry a přátele ke stavbě naší modlitebny. Stálo za tím mnoho úsilí, modliteb, práce a Boží pomoci. Dnes jsme za to velice vděční a rádi si krátce připomeneme začátky a okolnosti stavby této naší modlitebny.

„Překonalí všechno naše očekávání, dali sami sebe předně Pánu a z vůle Boží také nám“ (2 K 8, 5). Slova apoštola Pavla ke sboru v Korintu jsou o věřících v Makedonii, o jejich bohaté štědrosti, s jakou pomáhali bratřím v Judsku. Apoštol Pavel píše, že může dosvědčit, jak dobrovolně dávali podle své největší možnosti, ale i nad možnost. Nebyli vyzváni k této pomoci, ale když se dozvěděli o její potřebě, tak s naléhavostí prosili apoštoly, aby se jí směli zúčastnit.

Když si připomínáme 50 let od otevření této naší krásné modlitebny 27. 10. 1972, léta, která tak rychle uběhla, myslíme na všechny, s jejichž pomocí, v jejich volném čase, byla modlitebna postavena. Nebyla však postavena jen tato modlitebna, ale také kompletně zrekonstruován sborový dům se sálem pro shromažďování, bytem pro kazatele, místnostmi pro děti a mládež, zakoupeny a zrekonstruovány domy na modlitebny na sborových stanicích v Libé, Sokolově a Kraslicích. Většina z nich už není mezi námi, ale můžeme říci, že tito bratři a sestry byli jako ti Makedonští, kteří nejprve dali sami sebe Pánu a pak i to, co měli. Byli to rodiče, prarodiče a další příbuzní nás, kteří jsme byli v mládeži, dorostu nebo ještě v nedělní besídce. Mnoho toho neměli, ale udělali to podstatné - dali sami sebe, své srdce Pánu. Nedívali se na okolnosti, jestli to bude možné, na nedostatek stavebního materiálu, peněz, na situaci, i když to bylo období záblesku Pražského jara roku 1968, který stavbu umožnil a dával naději do budoucna, které však nebyly naplněny.

Možná také v sobě měli něco z generací našich předků. Snad každá z nich se podílela na stavbě modliteben a kostelů, tam, kde žili. Po vyhlášení Tolerančního patentu r. 1781 císařem Josefem II, který povoloval také vyznání evangelické, začaly stavby evangelických modliteben a kostelů ve středních Čechách. Na nich se podíleli i ti, kteří pak později patřili mezi osídlovatele území Banátu a zakládali obec Svatá Helena v nynějším Rumunsku. V období 1. 5. 1786 – 3. 11. 1787 byla např. postavena za jejich účasti evangelická modlitebna helvetského vyznání v Soběhrdech u Benešova. Další stavbou

našich předků byl kolem roku 1895 evangelický kostel na Svaté Heleně, ve kterém se nyní schází český baptistický sbor. Dále v roce 1937 byla započata stavba nové modlitebny českého baptistického sboru na Svaté Heleně. K tomu cituji slova tehdejšího kazatele sboru na Sv. Heleně br. Václava Černíka (1893–1975): „V roce 1937 jsme postavili novou modlitebnu, ve které mnozí našli to, čehož nenalezli v tomto světě – pokoj duše a mír. A že naše srdce byla ochotná, slavili jsme 28. září téhož roku otevření modlitebny. To byla pro nás velká radost.“ Vzpomeňme i na stavbu české baptistické modlitebny v Saenz Pena, provincie Chaco, Argentina, kam ve 20. a 30. letech minulého století odešli někteří bratři a sestry, naši příbuzní, ze sboru na Svaté Heleně.

Stavba modlitebny v Chebu byla završením dlouholetého hledání, úsilí o vlastní modlitebnu již od založení sboru 31. 12. 1948, kdy se konalo první shromáždění za účasti asi 50 přítomných v domě v Mánesově ul. č. 47. Sbor se shromažďoval pak také v domě na dnešním náměstí Krále Jiřího z Poděbrad, vedle hotelu Hvězda a v domě u nádraží, dnešní ul. Svobody č. 57. Hledaly se různé možnosti získání vhodných objektů ke koupi a rekonstrukci na modlitebnu, ale nebyl k tomu získán souhlas úřadů.

Stavbu modlitebny v Chebu a její okolnosti popsal ve zprávě k 40. výročí založení sboru br. Petr Jelínek (23. 8. 1930–18. 12. 1999), tehdejší člen vedení sboru a jeho laický kazatel. Je to i vzpomínka na něj a jeho práci ve sboru, ve které mu byla velkou pomocí jeho manželka, která je dnes mezi námi:

„Rok 1965: Znovu se usilovně jedná o obsazení sboru kazatelem. Br. František Kolařík se hlásí do duchovní práce na plný úvazek. V Aši byl zakoupen dům pro modlitebnu v Tábořské ul. č. 9. V Chebu se jedná o koupi domu v Jakubské ulici, bez výsledku. Státní souhlas ke službě Božím slovem dostali bratři Petr Jelínek a Alois Sauer. Dne 23. 3. 1965 byly povoleny kazatelské stanice v Sokolově a v Libé u Chebu. Tento rok se také uskutečnil 14denní autobusový zájezd na Svatou Helenu v Rumunsku.

Rok 1966 začal pro náš sbor radostněji a to tím, že po 14 letech, kdy byl sbor bez kazatele, dostal dne 1. 2. 1966 br. Štěpán Křivánek (12. 11. 1930–8. 10. 1999) státní souhlas ke službě kazatele. V tomto roce byla povolena kazatelská stanice v Kraslicích. Byla ustavena čtyřčlenná komise, vedená br. Petrem Jelínkem k vyhledání objektu pro modlitebnu. Bez výsledku bylo 11 krát jednáno na úřadě. Byla podána žádost o přidělení kostela v Palackého ulici, ale také bez výsledku. Začalo se duchovně pracovat v Kadani a v Pruněřově.

Rok 1967: Br. František Kolařík byl zvolen kazatelem pro sbor v Kroměříži a místo něj v Aši nastoupil br. Vladimír Vacek. Znovu bylo jednáno o přidělení parcely pro stavbu modlitebny, ale bez výsledku.

Rok 1968 byl rokem velkého významu. Začali jsme jednat o koupi domu v Libušině ul. č. 4, v místě dnešní modlitebny. Tentokrát celá věc nabrala ten správný směr a rychle došlo k dosažení cíle. Tento rok jsme si připomněli 20 let trvání sboru v Chebu a to ve dnech 22. a 23. června. Tato slavnost byla v kostele církve evangelické a přítomni byli kazatelé Jan Říčař, Vladislav Mareš, Karel Buba, Vilém Jersák a Fr. Kolařík. Zprávu za období 20 let podal br. kaz. Štěpán Křivánek, který uvedl, že během těchto 20 let uvěřilo a bylo pokřtěno 107 duší, ze sboru odstěhovalo 36 členů, o výstup ze sboru požádali 2 členové a 12 členů zemřelo. Přes tyto úbytky sbor vzrostl na 199 členů. Bratr kaz. Štěpán Křivánek vyučuje náboženství na školách v Chebu a v Aši. Rozvíjí se práce ve Třech Sekerách u Mariánských Lázní a v Kadani. Probíhá zápas o čistotu učení ve sboru.

*(Předneseno při slavnosti 50. výročí
otevření modlitebny v Chebu 16. 10. 2022)*

POKRAČOVÁNÍ NA STR. 6

Václav Černík

ÚVODNÍK

ZASADENÍ V DOME BOŽOM

Témou tohto čísla Rozsievачa je „*Cirkev ako Božia rodina, ktorá spolu nesie bremená*“. Rád by som v tomto úvodníku uviedol niekoľko dôvodov, prečo verím, že v cirkvi máme svoj duchovný domov a prečo som presvedčený, že je to Boží model života v Božej rodine (aj keď sa často správame ako sluhovia a nie ako synovia).

Tí, čo sú zasadení v dome Hospodina, budú prekvitať na nádvoriach nášho Boha. Aj v šedinách prinesú plody, zostanú svieži a čerství, aby hlásali, že Hospodin je priamy, je mojou skalou, neprávosti v ňom niet (Žalm 92, 14).

1. Tu som doma. Tu som naozaj „**ZASADENÝ**“, zakorenený v konkrétnych vzťahoch s konkrétnymi ľuďmi. V tomto spoločenstve čerpám, ale aj dávam. V tejto atmosfére domova budujeme dom (cirkevný zbor) ako synovia. Pokiaľ takáto atmosféra nie je, správame sa ako sluhovia (zamestnanci, návštevníci, príživníci, zloději, cudzinci), ktorí slúžia (prichádzajú) len kvôli službe samotnej a chýba im väčšia vízia domu – vzťah k nemu – identita.

2. Tu zdieľam srdce. Zdieľame svoje srdce (ako otcovia alebo synovia) – prijímame a odovzdávame prirodzene víziu, svoje povolanie, dary... „**PREKVITÁME**“ na nádvoriach nášho Boha. A úspechy iných vnímame ako svoje vlastné. Pokiaľ toto chýba, správame sa ako sluhovia, ktorí nie sú motivovaní víziou a ktorých úspech nikto neocení – bude to len ich vlastný úspech (prospech).

3. Tu je moja rodina. Vnímam ľudí v cirkevnom zbore ako časť mojej rodiny. Patria do môjho života a ja patríam do ich života. Žijeme spolu ako rodina. Vytvárame prostredie rodiny – kráľovstvo vzťahov. Ako otcovia alebo synovia sme vždy zameraní na rodinu, vzťahy, ľudí... Preto sem chodí aj moja fyzická rodina. „**AJ V ŠEDINÁCH**“ ponesú ovocie. Toto vyjadrenie hovorí o rodine, kde sú všetky generácie – aj tie najstaršie. Ak toto chýba, správame sa ako sluhovia, ktorí sú zameraní na úlohu, službu, oblasť, jednu generáciu či osobný prospech...

4. Tu som otvorený a slobodný. Vytvárame prostredie otvorenosti a slobody hovoriť o svojich slabostiach a chybách – sami to robíme – sme transparentní. Paradoxne práve toto spôsobí prostredie milosti – pravdy – lásky. Práve domáca sloboda Božích detí spôsobí, že **zostaneme „SVIEŽI A ČERSTVÍ“**. Ak toto prostredie chýba, potom nie sme slobodní hovoriť o svojich slabostiach – a budeme hovoriť o slabostiach druhých, budeme kritickí a súdiaci – odsudzujúci. Lenže takto úplne strácame sviežosť. Naopak, zakúšame „ubitosť“ a zákonníctvo.

POKRAČOVANIE NA STR. 5

Michal Kevický,
kazateľ zboru Viera BJB v Bratislave

OBSAH

50. výročie postavení modlitebny sboru
Bratrské jednoty baptistů v Chebu 2

Zasadení v dome božom 3

Církev jako Boží rodina, kde se učíme
žít spolu 4
Začneme od stupnic

Zasadení v dome božom 5

Rozhovor s kazateľom Jozefom
Michalom zo zboru Ekklesia Košice 6

Občianska angažovanosť kresťana ako
dôležitá súčasť lásky k blížnemu 8

Historie sborů Velká Bíteš, Lípová
(dnes Lípová) a Brno-Husovice 9

Mojžiš (Bojí sa, že nie je dosť dobrý) 10

Pozdravy z Papuy Novej Guiney 12

Verná v pohode aj v nepohode 13

Spoluzitie v spoločenstve zboru
Vďačnosť aj v dnešnej dobe? 15

S Ježišom v kuchyni 17

Napriek zúfalstvu začala opäť tvoriť 18

Božie slovo a ja
Survival a Boží wifina 19

Predseda Redakčnej rady: Ján Szöllös **Šéfredaktorka:** Marie Horáčková, e-mail: majka.l.horackova@gmail.com,
Tel. č.: +420 734 596 635. **Redakčná rada:** E. Pribulová, D. Jersáková, M. Jersák, **Grafické spracovanie:** Maroš Kohút
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, E. Pribulová **Redakcia/administrácia:** Bratská jednota baptistov,
Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, Slovenská republika
Tel.+421 903 311 822, e-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádza 11-krát do roka

SR: Cena výtlačku: 26,- € za rok (2,40 €/kus). Účet v SR: IBAN SK350900000000011489120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888. **Objednávky SR:** Bratská jednota baptistov v SR, Súľovská 2, 521 05 Bratislava, e-mail: rozsievac@baptist.sk

ČR: Cena výtisku: 650,- Kč na rok (59,10 Kč/kus). Účet v ČR: Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, do poznámky prosím napísať adresu sboru a jméno osoby, která objednávku zasílá. Var. symbol: 911840. Objednávky ČR: BJB, výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4, e-mail: iveta.prochazkova@baptist.cz

Odber v zahraničí/ platby zo zahraničia: Predplatné: 26,-€ za rok + aktuálne poštovné 24,-€.

Názov účtu: Bratská jednota baptistov v SR, číslo účtu: IBAN SK350900000000011489120, SWIFT: GIBASKBX

Názov banky: Slovenská sporiteľňa, a.s. Adresa banky: Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, Slovenská republika.

Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava **SSN 02316919 – MK SR 699/92**

Poznámka: Zverejnené články nemusejí vyjadrovať názor redakcie.

Všetchny články procházejí posouzením Redakční rady a ne všechny jsou uveřejněné.

CÍRKEV JAKO BOŽÍ RODINA, KDE SE UČÍME ŽÍT SPOLU

Při pohledu na téma tohoto čísla Církev jako Boží rodina, kde se učíme žít spolu, a biblické verše, jak je čteme na této stránce vlevo, mně přichází na mysl prostředí, ve kterém se většina z nás pohybuje velmi často – silniční provoz. A to atť jsme v roli chodce, cyklisty nebo řidiče motorového vozidla. I zde se vlastně učíme žít spolu.

„Toto sú príkazy, ktoré máte zachovávať: Hovorte každý pravdu svojmu bližnému, vo svojich bránach nastolujte pravdu, právo a pokoj, nech nik nezmyslá vo svojom srdci zle proti svojmu bližnému a nemilujte krivú prisahu, lebo toto všetko sú veci, ktoré nenávidím, znie výrok Hospodina“ (Zach 8, 16 – 17).

„Konejte toto: Mluvte každý svému bližnímu pravdu. Vynášajte ve svých branách pravdu a pokojný soud. Nezamýšlejte nikdo ve svém srdci proti bližnímu nic zlého. Nelibujte si v křivé přísaze. To všechno nenávidím, je výrok Hospodinův“ (Za 8, 16–17).

„Nič nerobte z ctižiadostivosti ani pre márnú slávu, ale radšej v pokore pokladajte iných za vyšších od seba a nevyhľadávajte každý iba svoje záujmy, ale aj záujmy druhých. Zmysľajte medzi sebou tak ako Kristus Ježiš“ (Flp 2, 3 – 5).

„V ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe. Každý atť má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu. Nechtě je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši“ (Fp 2, 3–5).

A teď si představ, že budeš na silnici v našem městě nebo v naší zemi zcela sám. Můžeš jet v obci libovolnou rychlostí, na křižovatce na červenou, přejíždět dvojitou plnou čáru, nebo jet v protisměru – prostě můžeš jet, jak chceš. V tom případě už bychom nepotřebovali žádná pravidla silničního provozu. Ale protože to tak není, je nás zde mnoho, musí zde být řád, k čemuž napomáhají předpisy a pravidla. A ta nám v prvé řadě pomáhají, chrání nás, i když nás vlastně omezují, ale je to pro naše dobro. Prostě nemohu jet, jak chci. A podobně i církev. To není jediný člověk, je nás mnoho. Je to společenství, a navíc společenství Božích lidí. Ani zde si nemohu „jet, jak chci“.

Ale my se můžeme občas chovat – nebo se prostě chováme – v církvi (ve sboru) podobně jako na silnici. Bezohledně, sobecky se chceme prosadit, ti druhí a jejich potřeby nás moc nezajímají, nemáme pochopení a trpělivost pro slabší, někteří nás otravují a překážejí nám. Nezajímá nás společný cíl pro všechny, tj. bezpečně a v pokoji dojet do cíle.

A přitom, Bůh nám dává společenství církve jako svůj dar. Dává nám tuto rodinu, do které nás uvedl z milosti a zapojil nás, když jsme se stali jeho dětmi, abychom zde žili k Jeho slávě a šířili Jeho evangelium. Dává nám duchovní sourozence, které jsme si nevybrali (podobně jako v rodině), ale i oni jsou Božími dětmi (stejně jako i my), a to na základě Božího milosrdenství a odpuštění, které například ukázal Ježíš v přístupu k ženě, kterou chtěli „ti zbožní“ kamenovat (J 8).

CO S TÍM DNES?

Jsem skutečně přítomen v církvi – v této Boží rodině? Zajímá mě to, těším se z toho,

jsem zde naplno nebo jen okrajově či vzdáleně? Umím se přizpůsobit a dávat zájmy společenství nad své vlastní nebo se snažím prosadit sebe? Přijímám druhé v lásce, beru na ně ohled a upřednostňuji je, i když jsou jiní v přístupu k Bohu, ve službě Jemu i ve způsobu života obecně? Odpouštím jim, jako Kristus odpustil mně? Mám pochopení a trpělivost se slabšími? Umím přijmout bratrské napomenutí v lásce i kázeň?

ZAČNĚME OD STUPNIC

„Ježíš, časné ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel z domu; odešel na pusté místo a tam se modlil“ (Mk 1, 35).

Irský flétnista James Galway je i dnes stále jednou z hvězd světa klasické hudby. Vraťme se však o několik let nazpět. Vypráví se, že když se mu blížila padesátka, začal svůj dosavadní život bilancovat. Přemýšlel prý, zda na stáří, i když bude stále slavný, bude stále tak dobře hrát! Úplně ho děsila představa, že by v pozici slavného, hrál špatné koncerty. A tak se rozhodl, že s tím něco „provede“. Začal trénovat několik hodin denně. Ale jinak než si může myslet i ne jeden současný hudebník. James Galway začal svoji proměnu hraním stupnic. A právě ono zjištění v jak špatné formě v tomto směru je, byl největší šok jeho života. Jak v jednom rozhovoru řekl: „Uměl jsem hrát koncerty a různé skladby. Ale obyčejné stupnice byly pro mě těžké a nesouvislé tón od tónu.“ Zkusme si to představit: Slavný mistr flétnista začal po slavných letech práce znovu od stupnic!

A co my dnes v té duchovní rovině?

Všimněme si v našem dnešním textu Ježíše Krista. Ač Pán všeho a všech, který měl právo na velké a nedosažitelné věci, nezapomíná na důležitost svých základů. Ve svém vztahu se svým nebeským Otcem je má v pravidelné patrnosti. Čas s Bohem o samotě byl v Ježíšově životě zcela zásadní. Dnes jsme četli, že si neváhal přivstat a časné ráno, ještě za tmy odcházal, aby o samotě vyhledával blízkost Boží tváře. Věděl totiž, jak důležité je ono cvičení obyčejných „stupnic“. Tento Kristův vzor chce dnes dovést i nás k následující otázce: Začínáme každý den s Bohem? Vnímáme vůbec tuto potřebu i po dlouholetém životě na cestě víry? Toužíme plnit Jeho vůli v každé situaci? Jsme závislí skutečně na Jeho síle? Měli bychom. Učedník se od svého Mistra přece učí a nevzdaluje se nikdy až příliš od prapůvodních základů. Podle jeho jednání velmi lehce poznáme, u koho se tzv. „vyučil“. Nebojme se proto (bude-li to nutné) vrátit se zpět ke cvičení „obyčejných, počátečních stupnic“. Vždyť chceme-li být pevní, neoblomní a vítězni jako náš Pán, pak se bez Jeho základů neobejdeme.

POKRAČOVANIE ZO STR. 3

ZASADENÍ V DOME BOŽOM

Prečo som presvedčený, že je to Boží model života v Božej rodine (aj keď sa často správame ako sluhovia a nie ako synovia).

Tí, čo sú zasadení v dome Hospodina, budú prekvitať na nádvoriach nášho Boha. Aj v šedinách prinesú plody, zostanú svieži a čerství, aby hlásali, že Hospodin je priamy, je mojou skalou, nepravosti v ňom niet (Žalm 92, 14).

5. Tu môžem dôverovať. Budujeme atmosféru – vzťah dôvery. Syn prirodzene ctí otca a dôveruje – prijíma výchovu a vedenie. Dôvera medzi nami spôsobí, že aj niekoľko desaťročí *zostaneme spolu* „ZASADENÍ AŽ DO ŠEDÍN“ a že spolu „PRINESIEME OVOCIE“. Tu dôverujem a snažím sa byť dôveryhodný. Ak toto nie je, namiesto synov sme tu len ako sluhovia, ktorí majú tendenciu podozrievať, ísť vlastnou cestou, vzpierať sa...

6. Tu sme doma. Vytvárame jedinečné – špecifické rodinné prostredie – doslova s jedinečným „jazykom rodiny“. Synovia hovoria v prvej osobe množného čísla – zmysľajú komunitne – rodinne. Slová „AJ V ŠEDINÁCH“ hovoria o rodine, kde je ovocie otcov a matiek: jedinečná a plodná rodinná atmosféra. Toto je miesto, kde ľudia „PRINESÚ OVOCIE“. Ak to tak nie je, potom namiesto synov sme tu len ako sluhovia, ktorí hovoria v prvej osobe jednotného čísla, bojujú za svoje vlastné pravdy a práva a používajú vlastnú terminológiu. Už to potom nie je rodina, kde sa veci rodia a kde ovocie dozreje.

7. Tu žijem svoju víziu. Zdieľame svoj život a víziu – odovzdávam seba samého. To znamená, že cirkevný zbor má víziu, vie o nej, žije pre ňu, nasleduje ju. Tu je možné sa pridať k Božiemu povolaniu. Preto aj jedného dňa ľudia „PRINESÚ OVOCIE“. Ak tu však „nie sme doma“, potom máme každý svoju vlastnú víziu a tendenciu „odísť z domu“.

8. Tu je Boží dom. Stavíme dom Boží – rodinu Božiu – cirkev Božiu. Nie je to len o teológii, zbožnosti, názoroch, ľuďoch v zbere! Je to o Bohu. Len vtedy zostaneme Božím domom. Tu sme *zasadení* „V DOME BOŽOM“. Synovia potom privádzajú svoje deti – novo obrátených do tohto domu k Bohu. Ak to tak nie je, potom sme tu len ako sluhovia a privádzame novo obrátených k sebe samým alebo k programom...

9. Tu ide o ľudí. Sme zameraní na ľudí. Nejde na prvom mieste o našu kultúru, program a aktivity. Písmo hovorí: **A tak IDTE, ČINTE UCENIKMI všetky národy, krstiac ich vo meno Otca**

i Syna i Svätého Ducha, učiac ich zachovávať všetko, čokoľvek som vám prikázal. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skonania sveta (Matúš 28, 19). Sme nastavení zoznamovať sa s novými ľuďmi. Synovia nepotrebujú vonkajšie potvrdenia a tiež sa zameriavajú na ľudí (stávajú sa postupne otcami). V Božom dome, „NA NÁDVORIACH NÁŠHO BOHA“, totiž *kvitneme*. Boh chce mať tieto nádvoria naplnené ľuďmi. Ak to tak nie je, potom sa správame ako sluhovia, ktorí dbajú na svoj vzhlad, reputáciu a odvodzujú svoju hodnotu od ľudí – od ich prijatia a toho, ako vyzerajú – a takto zostávajú zameraní na seba samých.

10. Tu som úprimný. Vytvárame prostredie otvorenosti, intimity a bezpečia. Zdieľame svoje pocity, zmyšľanie, postoje... To vedie aj iných k otvorenosti a úprimnosti. Ved *hlásame*, že „HOSPODIN JE PRIAMY“, je mojou skalou, „NEPRAVOSTI V ňOM NIET“. Pri *hlásaní tohto posolstva* aj my musíme byť priami a bez nepravosti. Ak to však chýba, potom sme tu len ako sluhovia, ktorí nie sú úprimní, povedia len to, čo iní chcú počuť, budú skrývať svoje pocity, svoj skutočný stav... Takto však budeme kameňom úrazu, pohoršením pre ľudí, prekážkou v tom, aby otvorili svoje srdcia Bohu.

11. Tu naozaj rastiem. Vytvárame veľmi jasné výchovné prostredie – robíme korekcie – hovoríme pravdu v láske, povzbudzujeme a aj napomínáme... Sme povolaní rásť v každom ohľade v Krista. Práve cirkevný zbor je tým miestom, kde môžeme rásť, pokiaľ čo len trochu otvoríme svoje srdcia Bohu a ľuďom. V takomto prostredí ako synovia výchovu zvládneme, prijmem korekciu a naprávanie a dospievame, stávame sa silnejšími, lepšími, múdrejšími... Len takto „PRINESIEME OVOCIE“ aj v šedinách a *zostaneme* „SVIEŽI A ČERSTVÍ“. Ak to však chýba, nesprávame sa ako synovia, ale ako sluhovia, ktorí sa pri korekciách nahnevajú, odmietnu ju, budú hľadať výhovorky, budú vidieť problémy inde a v iných...

12. Tu ide o Božie povolanie. Chceme vidieť v synoch potenciál – hľadáme na to, čo z nich môže byť, vidíme to, k čomu ich Boh povolal. Synovia majú slobodu rásť, robiť chyby, lebo vedia, že sú prijatí a že im niekto verí... Synovia nie sú hotoví, nie sú vyskolení. Hľadáme a školíme povolaných. Nejde nám o programy, a preto nehladáme profesionálov. Ide nám o Božie povolanie v životoch ľudí. Sme *zasadení* „V DOME BOŽOM“. A v dome Božom ide o Božiu vôľu v našich životoch. Ak to tak nie je, potom nepremýšľame a nesprávame sa k ľuďom ako k Božím deťom. Vidíme ich len ako sluhov v cirkevnej organizácii, ktorých chceme mať už hotových, kvalifikovaných, vyskolených. V takomto prostredí cirkev povoláva vyskolených.

Michal Kevický
Kazateľ zboru Viera
BJB v Bratislave

POKRAČOVÁNÍ ZE STR. 2

50. VÝROČÍ POSTAVENÍ MODLITEBNY SBORU BRATRSKÉ JEDNOTY BAPTISTŮ V CHEBU

Rok 1969 začínáme modlitebním týdnem společně s jinými církvemi jak v Chebu, tak i v Sokolově. V květnu došlo k zakoupení sborového domu v Libušině ul. č. 4. Cena 48 480 Kč. Provádí se svépomocí adaptace zakoupeného domu, práce v přízemí domu pro vybudování shromažďovacího sálu stály 25 175 Kč a bylo při nich odpracováno 1592 hodin. Byla zakoupena dílna v Libě, kterou jsme upravili na modlitebnu. Cena 4 120 Kč.

V tomto roce 1969 dochází k osamostatnění sborové stanice v Aši, kde se stává kazatelem br. Vladimír Vacek. V Chebu zůstává 115 členů, 55 dětí a 75 přátel, vyučuje se náboženství ve škole.

V letech 1970–72 panuje stavební ruch na nové modlitebne a na rekonstrukci bytové jednotky a kanceláře sboru. Kolaudace sborového domu byla provedena 21. 5. 1972. Slavnostní otevření modlitebny, na jejíž stavbě bylo odpracováno 24 000 brigádnických hodin, se konalo 20. 10. 1972. I při tomto stavebním ruchu se nezapomíná na duchovní práci sboru. Je založen hudební kroužek dětí, který vede br. kaz. Štěpán Křivánek, slouží se Božím slovem ve sboru i na stanicích. Podali jsme žádost o povolení kazatelské stanice ve Třech Sekerách. Sbor má 121 členů.“

Před 50 lety nešlo jen o vlastní stavbu naší modlitebny v Chebu, modliteben na stanicích a opravu sborového domu. Jak bylo zmíněno v citované zprávě, probíhala shromáždění ve sboru v neděli dopoledne a odpoledne, na stanicích, konaly se jarní a podzimní evangelizace jak ve sboru, tak na jeho stanicích, služba pěveckého sboru, hudebního kroužku. Před setkáváním mládeže měl br. kazatel Křivánek krátké modlitebni chvíle s těmi, kdo ten večer v mládeži sloužili. Pán Bůh dal milost, že práce zde v Chebu i na stanicích byly dokončeny. Nyní nestavíme novou modlitebnu, ale my sami máme být Božím chrámem, ve kterém Duch Boží přebývá (1 K 3, 16). Připomínejme si s vděčností tu dobu před 50 lety, před stavbou modlitebny i po ní, vzpomínejme na všechny ty, se kterými jsme byli pospolu, naše příbuzné, bratry, sestry i přátelé, jejichž pomoc byla významná. Mysleme i na ty, kteří už nejsou mezi námi i z naší tehdejší mládeže. Mysleme i na ty, kteří pracovali na stavbě této modlitebny, byli v našem středu, ale nyní jsou mimo. Zařadme je do svých myslí a svých modliteb. Na stavbě této modlitebny pracovaly všechny generace od dětí po ty nejstarší, bratry, sestry i přátele sboru. Naše vzpomínky, modlitby vděčnosti jsou zaměřeny na ně, na všechny. Pán Bůh si je použil pro své dílo. Jednalo se o vyvrcholení úsilí a dlouholeté práce sboru, který byl dlouhá léta, po nezákonném uvěznění br. kazatele Viléma Jersáka

tehdejšími komunistickými úřady, v červenci roku 1952, bez vlastního kazatele. Dali však sebe i to, co měli, Pánu. Udělejme to také, aby si nás Pán Bůh mohl použít pro práci našeho sboru v dalších letech, k Jeho oslavě.

*(Předneseno při slavnosti 50.
výročí otevření modlitebny
v Chebu 16. 10. 2022)
Václav Černík*

ROZHOVOR S KAZATEĽOM JOZEFOM MICHALCOM ZO ZBORU EKKLESIA KOŠICE

Stať sa kazateľom je veľké rozhodnutie. Aspoň v mojich očiach. Ako si prežil povolanie do služby?

Pochádzam z ateistickej rodiny, uveril som, keď som mal 23 rokov. Prvých desať rokov som chodil do Cirkvi bratskej, kde som aktívne slúžil v mládeži. Popritom som pracoval v misijnej organizácii Otcove srdce. Celé to obdobie si ma Pán Boh pripravoval, ale ja som to vtedy tak vôbec nevnímal. Po svadbe sme sa s mojou manželkou Miškou rozhodovali, do ktorého lokálneho zboru chceme patriť, kde chceme slúžiť, dávať a prijímať. Miška uverila v Apoštolskej cirkvi, ja v CB, ale rozhodli sme sa ísť k baptistom, aj keď sme tam poznali minimum ľudí, v tom období tam mali nového kazateľa – Daliho Smolníka. Na jednom stretnutí členov Dali oznámil, že zbor začína hľadať druhého kazateľa. V tom momente som veľmi intenzívne vnímal, že to mám byť ja. Keď niekto hovorí, že mu pre niečo horí srdce, tak to bol ten pocit. Nikdy predtým som o tom nepremýšľal a ani po tom netužil. Pýtal som sa viacerých ľudí, ktorí ma poznajú, čo si o tom myslia. Nikto z nich ma od toho neodhovárал, naopak, povzbudili ma k tomuto kroku. Celý proces od prvého oznámenia až po samotné volby trval takmer dva roky. Nepochádzam z baptistického prostredia a to vyvolávalo v niektorých ľuďoch otázky, či môžem byť ja – pôvodom nebaptista pastorom v BJB. Ždá sa, že môžem.

Kto z ľudí ťa najviac ovplyvnil na ceste stať sa kazateľom?

Ako som spomínal, pracoval som v misijnej organizácii Otcove srdce. Bevan, zakladateľ a líder organizácie, „niečo“ vo mne videl. On ma oslovil, aby som nechal podnikanie a pripojil sa k nemu, dával mi neustále príležitosti, aby som rástol ako komunikátor a líder. Povzbudil ma, aby som šiel študovať

teológiu, lebo možno raz budem kazateľom, že sa mi to možno raz zide. Dokonca moje štúdium financoval. V tom období sa mi veľmi nechcelo, vôbec som nechcel byť kazateľom, ale šiel som, hlavne kvôli nemu. Dnes som mu za to vďačný. Ďalším človekom bol Andy Stanley, americký pastor v North Point Community Church. Pamätám si, keď som ho počul prvýkrát kázať, bolo to také zaujímavé, jasné, relevantné, praktické. Od neho som sa naučil, že kážeň nemusí byť nudná, dlhá, filozofická.

Kto je твоjím vzorom teraz (kazateľ, učiteľ, filozof v zmysle, od koho rád čerpáš, aké knihy rád čítaš, koho kázne rád počúvaš)?

Andy Stanley, Carmine Gallo – komunikácia
Ed Stetzer, Tim Keller, Dietrich Schindler – zakladanie zborov
John C. Maxwell, Andy Stanley – líderstvo
Jim Collins, Simon Sinek, Pat Lencioni, IX Marks – budovanie zdravej organizácie
Wayne Grudem – systematická teológia
Donald Whitney – duchovné disciplíny
Henry Cloud - vzťahy

Koľko rokov si už kazateľ a v ktorých zboroch si túto funkciu vykonával?

V košickom BJB som bol pastorom sedem rokov, v Ekklesii som pastorom tri roky.

Čo máš na tejto práci najradšej, alebo čo ti dáva ten pocit, že má zmysel?

Keď niekto uverí v evanjelium, má to zmysel. Keď niekto chce duchovne rásť a ja ho sprevádzam, má to zmysel. Keď vidím ako ľudia, ktorým som pomáhal rásť, pomáhajú rásť druhým, má to zmysel. Keď prídu noví ľudia v nedeľu na bohoslužby a niečo sa ich dotkne a prídu znova a znova, má to zmysel. Keď vidím zmenené životy vďaka Božiemu slovu a Božej moci, má to zmysel. Ako Pavol hovorí – Keď počujem o ich viere v Pána Ježiša a o láske ku všetkým svätým, veľmi sa teším a neprestávam ďakovať Bohu. Lebo len On môže spôsobiť tieto zmeny.

Čo je pre teba najťažšie?

Mnohí dlhoroční kresťania majú veľa informácií, majú poznanie, ale nemeni ich to, nechcú sa meniť. Stratili vášeň pre Krista a Jeho cirkev. S vekom by mala prichádzať zrelosť, ale niekedy vek prichádza sám. Očakávam, že dlhoroční kresťania sa budú venovať mladším kresťanom, budú ich viesť, učiť, ale deje sa to len zriedka. Mám skúsenosť, že s novými ľuďmi sa oveľa lepšie spolupracuje, berú Božie slovo vážne a žijú ho. Sú ochotní zdieľať evanjelium so svojimi neveriacimi známymi, obetavo slúžiť a dávať financie pre rast Božieho kráľovstva. Nechcem zovšeobecňovať, ale do veľkej miery je toto moja skúsenosť. Takisto ma mrzí, že to „naj“ z nás – čas, energia, peniaze, obdarovanie, ide pre svet a cirkev sa musí uspokojiť s tým, čo sa zvýši, ak sa vôbec niečo zvýši. To nastavenie mysle v nás – toto pre cirkev stačí.

Mal si niekedy krízu a chcel si si nájsť iné povolanie? Ak áno, čo ti pomohlo zotrvať? Ak by si nebol kazateľ, aké zamestnanie by si mal?

Áno, mal som krízu a vtedy som rozmýšľal o povolani, kde by som o 17.00 zavrel dvere a venoval sa svojej rodine, svojim záľubám a učeníkovi mužov. Ale samozrejme, je tu Božie povolanie. V čase kríz som sa v myšlienkach rád vrátil k jednému

stretnutiu v deň mojej inštalácie za kazateľa. Podišiel ku mne starší muž, Američan, a pýtal sa ma, či si ho pamätám. Vôbec som nevedel, o koho ide. Povedal mi, že pred siedmimi rokmi bol so svojou manželkou v kancelárii Otcovho srdca a rozprával sa s Bevanom a so mnou o novej spolupráci. Počas rozhovoru silne vnímal od Boha, že raz budem kazateľom. Po stretnutí hovoril o tom so svojou manželkou a odvtedy sa za mňa verne modlili. Sedem rokov. A v deň mojej inštalácie prišiel neplánovane do Košíc na bohoslužby. Bol veľmi dojatý, že Boh takto vypočul jeho modlitby, a potom sa mi stratil v dave. Prešlo ďalších pár rokov, kým som ho opäť stretol a mohol sa mu poďakovať. A potvrdiť si, že to vtedy nebola nejaká ilúzia, ale reálny dôkaz, ako Boh zaujímavovo pracuje v našich životoch.

Máš rodinu? Ako to vnímajú a čo je pre nich ťažké?

S manželkou Miškou máme dvoch chlapcov, Dodka a Timinka. Rodina to vníma dobre, lebo si dávam veľký pozor, aby som s ňou trávil dostatok času, a hlavne, aby to bol kvalitný čas. Udržiavam rovnováhu medzi prácou, službou a rodinou. Preto na niektoré pozvania a príležitosti hovorím nie. Moja Miška ma veľmi podporuje a pomáha mi, výborne dopĺňa moje slabé stránky. Chlapci si zvykli, že ich tatko ma neštandardnú prácu. Čo bolo ťažké pre manželku – v minulosti to bola malomyselnosť ľudí ohľadom finančného ohodnotenia práce

kazateľa a tiež skutočnosť, že akákoľvek služba manželky kazateľa sa považuje za samozrejmosť, prípadne si ľudia myslia, že by mohla/mala slúžiť viac.

Práca s ľuďmi je vyčerpávajúca. Ako oddychuješ a akú psychohygienu si si našiel?

Okrem času s rodinou veľmi rád čítam knihy, či už beletriu alebo odbornú literatúru. Momentálne najviac študujem knihy o zakladaní zborov, líderstve, učeníctve. Minulý rok ma zaujali knihy o holokauste a knihy od najlepších židovských autorov. Tento rok ma

zaujal autor Amor Towles a životopisy známych ľudí, už mám na stole pripravenú kôpku. Okrem toho rád behám, ustím si pritom nejaký dobrý podcast a popri behu premýšľam, a tiež si rád zahrám akýkoľvek šport s mojimi synmi. Keď si mám pozrieť nejaký šport, tak je to určite americký futbal, som jeho veľký fanúšik.

Čo je pre teba ako kazateľa v týchto dňoch najlepšie a najťažšie?

Najlepšie: 1. Som v Ekklesii pozhnaný a obklopený ľuďmi, ktorí milujú Pána Ježiša, chcú rásť, slúžia druhým, sú obetaví. 2. Prichádzajú noví ľudia do zboru. 3. Stretávam ľudí, ktorým záleží na zakladaní nových zborov na Slovensku, chcú pomôcť a pritom na Slovensku nikdy neboli. Najťažšie: Keď zakladáte nový zbor na Slovensku, ste v mnohých ohľadoch pionier, idete v podstate nevyšliapanou cestou, na mnoho vecí musíte prísť sám. Preto je kľúčové mať dobrý tím, byť v kontakte so skúsenými zakladateľmi zborov na Slovensku aj v zahraničí, ktorí vám rozumujú a vedú vám poradiť, mať nejaký partnerský zbor, ktorý vám pomáha finančne a modlí sa za vás.

Rozhovor viedol Ján Szöllös

OBČIANSKA ANGAŽOVANOSŤ KREŠŤANA AKO DÔLEŽITÁ SÚČASŤ LÁSKY K BLÍŽNEMU

Viac, ako päť rokov sa pohybujem aj „v politickom zákulisí“. Stretávam sa s kresťanmi vo vrcholovej i regionálnej politike bez ohľadu na ich vierovyznanie, politické tričko či národnosť. Svoje poslanie vnímam nasledovne: **modliť sa a povzbudzovať k láske a dobrým skutkom kresťanov slúžiacich Bohu i spoločnosti zároveň**. V tomto článku zhrniem svoje porozumenie Písma, pozorovania a postrehy súvisiace so spravovaním spoločnosti. Mám nádej, že čitateľov podnietim k modlitbám, správnym otázkam i zodpovednému hľadaniu odpovedí na ne. Čo sa týka rozsahu odpovedí, niektoré sa dajú vyjadriť jedným biblickým veršom, iné názvom témy, ktorej vykladači Písma venujú viaceré biblické hodiny. Ja som dospel k týmto záverom:

1. Ako kresťania sme povolaní s Božou pomocou hľadať v Písme zjavenú pravdu a dobro. Pravdu a dobro máme milovať, brániť, konať a prinášať do rôznych oblastí života spoločnosti. Je to duchovný zápas, o ktorom píše apoštol Pavol (Ef 6, 10 nasl.).

2. Bohu ide o dobro jednotlivcov, národov i celého sveta, lebo ich miluje. Pre ich záchranu urobil maximum (Ján 3, 16). Pritom dobro nemusí znamenať iba materiálny, sociálny a politický blahobyt.

3. Boh zamýšľal to, aby v jednotlivých národoch i medzi národmi vládla pravda, spravodlivosť, pokoj a mier. Je však na nás, ako sa do pozitívnej transformácie spoločnosti s Božou pomocou zapojíme.

4. Menšie spoločenské zoskupenia, ale aj národy potrebujú múdrych, schopných, kompetentných a zodpovedných vodcov. Túto pravdu potvrdzuje celé Písmo i dejiny ľudstva.

5. Boh chce, aby bolo dobro odmeňované a zlo trestané (Rim 13, 1 – 7). To by malo byť zabezpečované prostredníctvom čestných, statočných a schopných ľudí v polícii, na prokuratúre a na súdoch. Nepriamo to môžeme ovplyvniť voľbami.

6. Bohu záleží na tom, aby bolo postarané o vdovy, chudobných, cudzincov, aby boli ekonomicky chránení bezbranní a slabí (Mt 25, 34 – 40; Jk 1, 27).

7. Jozef, Mojžiš, Dávid, Daniel, Ester a iní veľikáni mali poslanie od Boha vo „vysokej politike“. Boh si takých ľudí môže použiť aj v dnešnej dobe.

8. Bohom vyvolený a inšpirovaný Mojžiš priniesol ľudu Boží zákon (zákonodarná moc), ľud viedol (výkonná moc) i súdil (súdna moc). V pluralitnej spoločnosti, v ktorej majú rovnaké práva na existenciu rôzne filozofie a náboženstvá, je múdre, aby moc bola rozdelená a kontrolovaná, lebo „zlo nikdy nespí“. Inštitúcie musia byť na sebe nezávislé a mali by v nich pracovať charaktérni a schopní ľudia.

9. Boh v prípade nášho zlyhania očakáva pokánie, na ktoré zareaguje milosťou a požehnaním (2Krn 7, 14; Jk 4, 6). Od ľudí s veľkou sférou vplyvu, ktorých zlyhanie je verejné, sa vyžaduje verejné pokánie a verejná snaha o nápravu. Nezanedbávajme pokánie.

10. „Kresťanská demokracia (KD)“ v sebe kombinuje prvky kresťanstva a demokracie. Je vhodným nástrojom na pozitívne smerovanie spoločnosti prostredníctvom volieb. Jej prvky máme implementované aj vo fungovaní našej (ne)jednoty. Akceptuje ju aj Boh, lebo rešpektuje našu slobodnú vôľu. Berie nás však na zodpovednosť, ako s voľbou naložíme.

11. Je dôležité, aby voliči v demokratickom prostredí boli morálne a politicky zorientovaní. V opačnom prípade si ľudia volia väčšie zlo. To je slabina demokracie. Morálne a politicky zorientovaní ľudia svojou aktívnou účasťou vo voľbách znižujú zlo v spoločnosti.

12. V politickom priestore je veľký priestor pre hriech, sebecké záujmy a nekalé praktiky. Kresťan v ňom nesmie robiť kompromis s hriechom. Pre neho neplatí: „Učel svätí prostriedky.“ Rozhodne sa musí postaviť proti šíreniu nenávisťi, extrémizmu, fašizmu, a iných „izmov“, aj keď sa tvária, že sú nositeľmi konzervatívnych hodnôt. Politika je umenie čo najlepšieho možného riešenia v danom čase a za danej politickej konštelácie. Preto budme opatrní pri posudzovaní politikov najmä vtedy, keď nám chýbajú relevantné vstupné informácie. „*Budme rýchli počuť, pomalí hovoriť a pomalí do hnevu*“ (Jk 1, 19).

13. Nie každý kresťan je povolaný do služby Bohu i spoločnosti zároveň v pozícii politika, ale každý kresťan je Bohom vyzvaný k priebežným modlitbám za krajinu a jej správcov.

14. Výzvy a vyhlásenia Božieho slova, ako „*premáhajte dobrým zlým, ste soľou a svetlom, ste vôňou Kristovou...*“ sa vzťahujú na každú oblasť spoločenského života, aj na vrcholovú politiku. Aj tam majú byť kresťania šíriteľmi hodnôt Božieho kráľovstva.

15. Láska k bližným má mnoho podôb. Jednou z nich je vylepšovanie noriem fungovania spoločnosti. Voľbami do zákonodarného zboru a exekutívy „vyberme“ čo najviac charaktérnych odborníkov. Bezúhonnosť, pravda, úcta, zodpovednosť, čestnosť, vernosť, transparentnosť, integrita (harmónia hodnôt, slov a skutkov), pokora, zmierlivosť, a samozrejme odbornosť musia byť ich prirodzenou výbavou.

16. Každý kresťan by mal absolvovať „vysokú školu lásky“. Ježiš nás vyzýva (Mt 5, 44): „*Milujte svojich nepriateľov; dobrorečte tým, ktorí vás preklínajú; činite dobre tým, ktorí vás nenávidia, a modlite sa za tých, ktorí vás potupujú a prenasledujú.*“ Kresťan v politike má veľa príležitostí „milovať nepriateľov“. Jeho účasť na verejnom živote preverí, či jeho „diplomová práca“ na tému láska je originál, alebo nevydarený „plagiát“.

17. Toto sú zlé reakcie na zlo v spoločnosti a politike:

- pasivita, rezignácia, zatváranie očí pred udalosťami v spoločnosti;
- pripojenie sa k davu nespokojných občanov plných beznádeje, deštruktívneho hnevu, či dokonca nenávisťi;
- nezodpovedný prístup či neúčasť na voľbách.

18. Toto sú dobré reakcie na zlo v politike a spoločnosti:

- modlitby za prebudenie v národe, t.j. zmena spoločnosti znútra;
- modlitby za voľby;
- zodpovedný prístup k voľbám, t.j. zorientovanie sa v problematike;
- účasť vo voľbách a voľba podľa najlepšieho vedomia a svedomia;
- permanentné príhovorné modlitby za spravovanie spoločnosti (parlament, vláda, prezident) po voľbách, bez ohľadu na to, ako dopadnú.

Kresťan má byť bojovníkom proti všadeprítomnému cynizmu, šíriteľom nádeje a nástrojom pozitívnej zmeny. Prispejme k pozitívnej transformácii spoločnosti svojimi modlitbami, účasťou vo voľbách i občianskou angažovanosťou. Boh nám v tom pomáha.

Informácie o pripravovanej moderovanej diskusii k obsahu článku, odporúčania pre rýchle zorientovanie sa v danej problematike a možnosti zapojenia sa do príhovorných modlitieb nájdete od 1. 9. 2023 aj na stránke BJB v SR:

HISTORIE SBORŮ VELKÁ BÍTEŠ, LÍPOVÁ (DNES LIPOVÁ) A BRNO-HUSOVICE

K nejstarším baptistickým sborům v Čechách patří vedle sboru v Praze a v Roudnici nad Labem sbor v Brně. Dnes se chci zabývat historií několika sborů, které vznikly misijní prací brněnského sboru a které v průběhu času zanikly. Sbor Brno I byl založen Norbertem Fabiánem Čapkem, jeho manželkou Helenou a bratrem Jozefem Fajfrem dne 13. března 1898. Bratr Jozef Fajfr byl několik dní před založením sboru pokřtěn právě br. Čapkem. Při založení sboru byl přítomen i bratr Václav Králíček, kazatel v té době ještě stanice pražského sboru v Roudnici nad Labem, a sestra Veselá, členka roudnického sboru. Rozséváč č. 3 z roku 1928 ke třicátému výročí přinesl zprávu o založení sboru, kde se kromě jiného píše: „...usnesli se, aby tvořili samostatný křesťanský misijní sbor na Moravě, který by se ve všem řídil Novým zákonem, a to především na věcech těchto:

- Přijímat jen znovuzrozené do církve.*
- Křest jen dle způsobu apoštolského konati.*
- Kázeň taktéž dle způsobu apoštolského prováděti.*
- Misie ze všech sil se účastniti.*
- Hodnosti větší v církvi neuznávat, než toliko hodnosti bratrské.*
- Lásku srdečnou pěstovati, a to především lásku bratrskou k domácím víry a potom ke všem lidem.“*

Původně se sbor scházel v bytě bratra Čapka, v činžovním domě v ulici Na Ponávce (v zápise br. Čapka z r. 1926, v době založení sboru Offermannova, dnes Vlhká). O rok později se bratři a sestry scházeli v Čapkově bytě v Jiskrově (dnešní Kaunicově) ulici. Práce se slibně rozvíjela, takže na konci roku 1898 měl sbor již dvanáct členů. Nechci však dnes psát o sboru Brno I. Práce rostla nejen v Brně, ale i v jeho okolí. Po I. světové válce především v cihelně na Starém Brně, v Králově Poli, Maloměřicích, Židenicích, Husovicích (čtyři jmenovaná původně samostatná městečka se stala součástí Brna v roce 1919), v Hraběticích, Křídlech, Jevišovce, ve Velké Bíteši a v Lípové. Původní stanice Brno – Husovice, Velká Bíteš a Lípová se na čas osamostatnily, vytvořily samostatné sbory, ale během času zanikly.

Velká Bíteš je památným místem Jednoty bratrské, její sbor doposud stojí na náměstí, i když už dávno neslouží svému původnímu účelu. Práce zde byla zahájena na popud br. Josefa Čecha přednáškami br. Františka Pokorného, Otakara Friče, Adolfa Knoblocha a Tomáše Macháčka. Od roku 1924 ve Velké Bíteši působil jako misijní pracovník bratr Karel Čermák za finanční podpory Československé baptistické konvence v USA. Brzy po příchodu bratra Čermáka vznikl samostatný sbor, jehož členové pocházeli nejen z Bíteše, ale také z Jestřabí, Hluboké u Náměště, Brandlína u Dačic, Dlouhého u Nového Města. V roce 1926 byl však bratr Čermák zvolen kazatelem v Lípové a z Velké Bíteše se odstěhoval. V roce 1930 se odstěhovala i rodina Čechova, která patřila k zakládajícím členům sboru. Po jejich odchodu sbor ve Velké Bíteši – z důvodu odchodu kazatele a bratra Čecha (a tím ztráty místa ke shromažďování) a také z důvodu velké roztržitosti členů – zanikl.

V Lípové (pošta Jednov u Konic, stanice dráhy Stražisko) zahájil první a opravdu průkopnickou misijní práci v roce 1921 bratr Josef Dvořák. Jak to všechno začalo? Dost nám situaci přiblíží vypravování bratra Sekaniny z roku 1928: „Je tomu asi 14 roků,

kdy jednoho nedělního odpoledne hrál jsem jako obyčejně karty ve zdejší hostinci. Tentokrát mi však štěstí nepřálo a já rozmrzelý na celý svět opouštěl jsem hostinec, přemýšleje při tom, jakým způsobem bych měl strávit část nedělního odpoledne. V tom potkal jsem svého přítele Lišku, který mne vybídl, bych s ním šel do druhého hostince... byl jsem tam přímo jakousi neznámou silou tažen... na stole ležela dvě čísla mně neznámého časopisu „Probuzení“, která byla na mnoha místech červenou tužkou silně podtržena. Sáh jsem dychtivě po jednom čísle a rychle promítal jeho obsah, který mne přímo elektrizoval... zvláště mne upoutalo pozvání do jakého bratrského shromáždění v Brně, kde se čte a vykládá Bible kralická.“ Ještě ten den si pan Sekanina objednal v redakci časopisu Bibli kralickou. Při čtení Bible se cítil silně znepokojen. A představte si, právě v té době dostal pozvání k čtyřtydennímu výcviku k vojsku. Měl se dostavit do Brna. Využil této příležitosti a navštívil Husovu dvoranu, místo, kde vycházel časopis Probuzení. A bratr Sekanina dále píše: „Zde teprve začal jsem chápat Bibli a v ní obsažené pravdy Boží, už se mi v duši úplně rozjasnilo. Po skončení výcviku vrátil jsem se domů zcela jiný, s jiným přesvědčením, s jinými city, jsa odhodlán poznanou pravdu šířit v celém okolí.“ Protože pocházel z katolické rodiny, zažíval doma veliké odsouzení, rodina se ho dokonce zřekla. Obecní úřad ho vypověděl z obce, farář z Jednova útočil proti němu z kazatelny. Povzbuzením pro něj bylo několik návštěv bratra kazatele Králíčka a opravdovým vysvobozením vypuknuvší válka – nemusel na bojiště, ale trávil ji v Brně nebo ve Vídni, kde byly baptistické sbory. Situace po válce byla již zcela jiná a bratr Sekanina byl zvolen starostou obce Lípová. A starosta Sekanina pozval 1. května 1921 do Lípové evangelistu z Brna, bratra Josefa Dvořáka, který zde uspořádal veřejnou přednášku na téma „Křesťanství a klerikalismus“. Nezůstalo u jedné, přednášky se opakovaly. Potom začala shromáždění, nejprve na mezích mezi poli, v lese, v domě jedné rodiny a nakonec v pronajaté místnosti v místní škole. Ovšem z důvodu odporu katolických občanů

museli školu opustit a shromáždění se odbývala v malinkých chaloupkách lípovských. Baptisté zde prožívali veliké pronásledování. Dostávali výpovědi ze zaměstnání i z bytů, ženy byly štvány proti mužům a muži proti ženám. Pán však dával své pozhnání. 16. dubna 1921 přivítali bratři a sestry bratra Josefa Dvořáka, který se ujal služby evangelisty v tomto městečku a v srpnu 1921 se chystalo již 30 lidí ke křtu ponořením na vyznání víry.

Slavomila Švehlová

KONEC PRVNÍ ČÁSTI.
POKRAČOVÁNÍ V PŘÍŠTÍM ČÍSLE ROZSÉVAČE.

MOJŽIŠ (BOJÍ SA, ŽE NIE JE DOSŤ DOBRÝ) MOJŽIŠ (BOJÍ SE, ŽE NENÍ DOSŤ DOBRÝ)

Kde si viem príbeh prečítať: Exodus 2/11 – 15, celá 3. a 4. kapitola

Kde si mohu príbeh prečítať: Exodus 2/11–15, celá 3. a 4. kapitola

Jeden z najvýznamnejších prorokov v Biblii – Mojžiš, ktorý Božou mocou rozdelil veľké more – viackrát čelil strachu. Ako mladý princ sa previnil tým, že zabil iného muža a rozhodol sa ujsť preč. Dlhو žil ako pastier oviec na púšti. Jedného dňa sa mu zjavil Boh a poveril ho dôležitou úlohou: vyslobodiť Izraelitov z Egypta, vypýtať ich od faraóna a previesť ich púšťou do nového domova. Mojžiš sa však pýtal: „Kto som ja, aby som šiel k faraónovi?“ A Boh mu povedal: „Veď ja budem s tebou.“ Mojžiš sa bál, že nie je dosť dobrý pre Boha, aby splnil túto úlohu. Bál sa, že nie je dosť dobrý pre ľudí, v dôsledku zločinu, ktorý spáchal. Radil sa o tom s bratom Áronom, modlil sa k Bohu, trpezlivo hľadal riešenia, snažil sa svoj strach premôcť. Výsledkom bolo, že s Božou pomocou naozaj vyvedol svoj národ z Egypta a dovedol ho do nového domova. Všetky úlohy, ktoré mu počas jeho života Boh zadal, dokázal splniť. Boh na neho nezanevrel, aj keď sa bál a robil chyby, ale sprevádzal ho životom a pomáhal mu. Pre Boha sme všetci dostatoční a miluje každého z nás bez rozdielu, malé dieťa takisto ako veľkého proroka, či sa bojíme alebo sme odvážni.

„Som totiž presvedčený, že ani smrť, ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani prítomnosť, ani budúce veci, ani mocnosti, ani výška, ani hĺbka, ani nijaké iné stvorenie nebude nás môcť odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi“ (Rimanom 8, 38; 39).

Jeden z najvýznamnejších proroků v Biblii – Mojžiš, který Boží mocí rozdělil velké moře – víckrát čelil strachu. Jako malý princ se provinil tím, že zabil jiného muže a rozhodl se utéct. Žil dlouho jako pastýř ovcí na poušti. Jednoho dne se mu zjevil Bůh a pověřil ho důležitým úkolem: Vysvobodit Izraelity z Egypta, vyžádat si je od faraona a provést je pouští do nového domova. Mojžiš se však zeptal: „Kdo jsem já, abych šel k faraonovi?“ A Bůh mu odpověděl: „Vždyť já budu s tebou.“ Mojžiš se bál, že není dost dobrý pro Boha, aby splnil tento úkol. Bál se, že není dost dobrý pro lidi kvůli zločinu, který spáchal. Radil se o tom s bratrem Áronem, modlil se k Bohu, trpělivě hledal řešení, snažil se překonat svůj strach. Výsledkem bylo, že opravdu vyvedl svůj národ z Egypta a dovedl je do nového domova. Všechny úkoly, které mu během jeho života Bůh dal, dokázal splnit. Bůh na něj nezanevřel, i když se bál a dělal chyby, ale provázel ho životem a pomáhal mu. Pro Boha jsme všichni dostateční a miluje každého z nás bez rozdílu, malé dítě stejně jako velkého proroka, ať už jsme bojácní nebo odvážní.

„Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu“ (Římanům 8, 38–39).

Skús odpovedať na tieto kvízové otázky, odpovede na nich nájdeš v knihe Exodus, kapitoly 1 – 15:

Ako sa volal Mojžišov brat?

Kolkými ranami zasiahol Boh Egypt?

Ako sa volala Mojžišova sestra?

V akej podobe sa Boh prvýkrát zjavil Mojžišovi?

Na aké zviera sa zmenila Mojžišova palica?

Mojžiš pochybil viackrát a za to ho Boh opakovane karhal. Napriek tomu dokázal v živote neskutočné veci a po jeho smrti o ňom napísali: „V Izraeli už nepovstal prorok podobný Mojžišovi, s ktorým sa Hospodín stýkal tvárou v tvár“ (Deut 34, 10).

Zkus odpovědět na tyto kvízové otázky, odpovědi na ně jsou v knize Exodus v kapitolách 1–15:

Jak se jmenovat Mojžišův bratr?

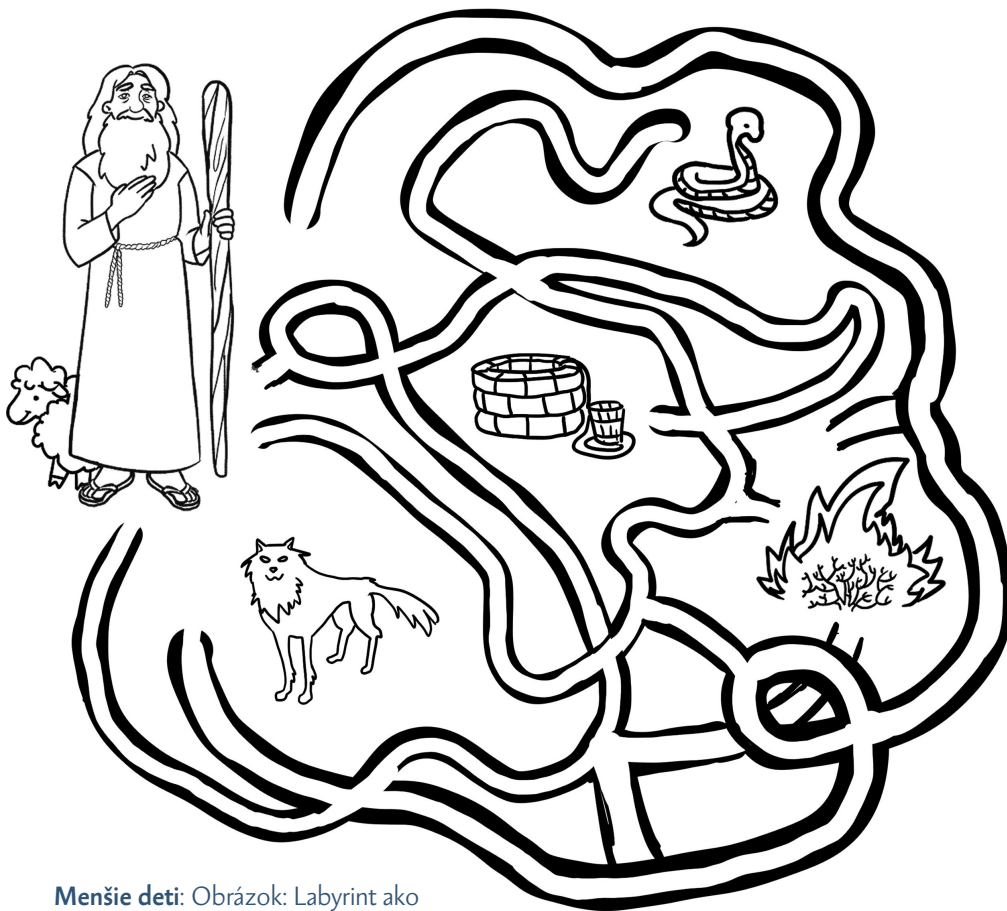
V jaké podobě se Bůh Mojžišovi poprvé zjevil?

Kolika ranami zasáhl Bůh Egypt?

V jaké zvíře se proměnila Mojžišova hůl?

Jak se jmenovala Mojžišova sestra?

Mojžiš chyboval víckrát, na to ho Bůh opakovaně upozorňoval a káral ho. Navzdory tomu dokázal v životě neskutečné věci a po jeho smrti o něm napsali: „Nikdy však již v Izraeli nepovstal prorok jako Mojžiš, jemuž by se dal Hospodín poznat tváří v tvář“ (Deuteronomium 34, 10).

Menšie deti: Obrázok: Labyrint ako Mojžiš prevedie ovečky ku studni.

Menší deti: Obrázok: Labyrint jak Mojžiš vede ovečky ke studni.

Väčšie deti: Toto sú Mojžišove vlastnosti a úlohy. Zakrúžkuj tie, ktoré máš aj ty, a do riadku vypíš tie, ktoré by si chcel počas života získať. Máš pred sebou ešte veľa času na to, aby si na nich pracoval.

Statočný	Odvážny
Silný	Odhodlaný
Princ	Trpezlivý
Pastier	Spravodlivý
Prorok	Oddaný
Verí Bohu	Vodca

Větší deti: Toto jsou Mojžišovy vlastnosti a úkoly. Zakroužkuj ty, které máš také rád a na řádek vypiš ty, které bys chtěl v životě získat. Máš před sebou ještě hodně času k tomu, abys na nich pracoval.

Statečný	Pastýř
Trpělivý	Prorok
Silný	Věří Bohu
Spravodlivý	Odhodlaný
Princ	Vůdce
Oddaný	Odvážný

Text: Ema Tóthová
Odborná korektúra: tím UREA
Ilustrácie: Valentyna Dudka

Milé děti, podařilo se vám letos najít lesní jahody? A nepotkali jste se s jahodou, která vlastně vůbec nechutnala jako jahoda? Přinášíme vám pracovní list o Lesní jahodě a Jahodce (nebo Pajahodě) indické. Že nevíte, co to je? Určitě jste ji již někdy viděli.

Jahodka indická nebo **Pajahoda indická** má plody velmi podobné našim lesním jahodám. Pokud ji však ochutnáte, zarazí vás mdlá chuť a začnete přemýšlet, zda jste nesnědli něco jedovatého. Nebojte se, když sníte jednu nebo dvě jahodky indické, nic se vám nestane. Odborníci uvádějí, že plody jsou téměř nejedovaté, nebezpečná může být dávka nad 20 plodů. Od skutečné lesní jahody se liší barvou květů, protože kvete žlutě, ale kromě mdlé chuti také tvarem lístků kalíšku, které jsou zubaté. Jahodka také dosahuje výšky kolem 10 cm. Plody jahodky indické mají oproti lesním jahodám téměř kulatý tvar.

JAK SI NEPLÉST LESNÍ JAHODU S JAHODKOU

NEJENÍ PLOD JAKO PLOD I ANEB

*Jahodník obecný
známý jako
lesní jahoda*

*roste v lesích, hájích, na lesních pasekách,
také na loukách a mezích. Má ráda slunná
místa, kde vykvétá od května po celé léto
a postupně dozrávají plody.*

*Jahodka je okrasná rostlina, která
se svými plody podobá jahodníku obecnému.
Plody mají téměř kulatý tvar, ale postrádají
vůni i chuť. Plody jsou téměř nejedovaté,
ale nebezpečné mohou být. Umní vyvolat
žaludeční potíže i alergickou reakci.*

NIKDY NESBÍREJ PLODY, KTERÉ BEZPEČNĚ NEZNAŠ !!!

INDICKOU

www.deti.viro.cz

POZDRAVY Z PAPUY NOVEJ GUINEY

Po štyri a pol mesiacoch sa konečne začínam cítiť trochu unavený. Misionársky "Honey moon", keď sa ti zdá, že si na dovolenke a všetko je nové a zaujímavé, sa zrejme pomaly končí. Začínam mať pocit, že som skoro všade bol a skoro všetko videl.

Akurát že som si zatiaľ nikdy nekúpil vanilkovú zmrzlinu.

Zmrzlinu si tu vyrábame aj sami, mlieko máme od kráv, o ktoré sa starajú kolegovia z nášho oddelenia. Jeden vedúci z našej stolárskej dielne odišiel na pár mesiacov domov a kolega, ktorý má na starosti dobytok, bude odchádzať asi o dva mesiace.

Teraz okrem projekčných prác zastupujem aj kolegu v stolárskej

„Zachej, pod rýchlo dolu, lebo dnes musím zostať v tvojom dome!“ (Lk 19, 5)

dielni a už ma oslovili aj ohľadom budúcej výpomoci so statkom. Niektorí kolegovia mi už teraz so širokým úsmevom na tvári hovoria, že budem Susu Papa. Susu je mlieko a papa je otec, úplne tomu nerozumiem, ale oni sa na tom vždy dobre bavia, a tak sa smeje spolu. Na jednu prácu, ktorej by som sa chcel venovať, ma oslovili

z cirkevného zboru, s ktorým nacvičujeme scény. Potrebujú urobiť prístavbu k ich kostolu, akési zázemie k hlavnej sále, tak na to sa celkom teším. Ale aj na ostatné práce. Prístrešok na generátor je už takmer úplne hotový. Aktuálne robím projekčné práce na klinike, novú bránu na pílu, riešenie dispozície administratívnej časti tréningového centra. A tiež stavebné

úpravy pôvodných kancelárskych priestorov na bývanie na vysunutom pracovisku v mestečku Alatou, čo je na úplne východnom cípe ostrova. Kancelárie pre prekladateľov sa zatiaľ

majú riešiť v pôvodnej materskej škôlke, ktorá bude taktiež potrebovať prerábku.

Rodina kolegu, u ktorého som bol naposledy na pohrebe, ma pozvala na MuMu (jedlo varené na pahrebe).

Boli medzi nimi aj vzdelaní, veriaci aj učители. Rozprávali sme sa aj o príklade Nehemiáša, o tom, ako opravovali trhliny v múre, a o tom, ako sa aj my máme stavať do trhlín v rodine, ale aj národe. Celé stretnutie bolo veľmi povzbudzujúce a nakoniec som dostal kusisko mäsa z MuMu a rôznu zeleninu uvarenú na pare vo veľkej pahrebe. Hoci to bolo veľmi chutné, nevládal som všetko zjesť a viac ako polovicu som si musel zobrať so sebou domov.

Prednedávnom, keď som išiel do miestnej cirkvi v dedine, cestou som stretol mládenca menom Oko. Oko povedal, že mi ukáže cestu. Aj keď som cestu poznal a snažil sa ho trochu odhovoriť, nedalo sa nesúhlasiť a išli sme spolu. Oblečenie mal vetché a na miestach roztrhnuté. Preto nechcel ísť spolu so mnou do miestneho kostola. Keď som ho znovu stretol, s radosťou ma oslovil a dali sme sa do reči. Bolo to na mieste, kde sa zhromažďovali ľudia, a niektorí ho počastovali opovrhivými poznámkami. Keď sme sa rozlúčili, na myseľ mi v priebehu týždňa prišiel príbeh Zacheja, ktorý bol spoločnosťou zaznávaný, no napriek tomu mu Kristus povedal: **„Zachej, pod rýchlo dolu, lebo dnes musím zostať v tvojom dome!“** (Lk 19, 5)

Rozhodol som sa, že najbližšie, keď sa s Okom stretne, poviem mu, že k nemu musím prísť na návštevu, a tiež, že sa chcem modliť za Božie požehnanie pre ich „dom“.

Jeho otec zomrel, je najmladší zo šiestich detí, a ako som už minule spomenul, smrť blízkeho dokáže Papuáncom ublížiť niekedy viac ako fyzická bolesť. Keď som bol túto nedeľu na návšteve u nich doma, stretol som sa s jeho mamkou a mohol som sa modliť spolu s nimi za Božiu milosť a Jeho požehnanie pre ich rodinu a domácnosť.

Prikladám odkaz na ďalšie fotky a videá na zdieľanom úložisku:

https://drive.google.com/drive/folders/1GGIGLkvidvTctjgTwDOFGROsB_YOjBfU?usp=share_link

Ak by ste sa chceli pridať do modlitebného tímu, kliknite na nasledujúci odkaz vo svojom mobile a vďaka tomu získate prístup do WhatsApp skupiny:

<https://chat.whatsapp.com/HvyOiTUpm5TA2BfYs1Jooq>

Ďalej prikladám odkaz na FB stránku: **Pali Papua-Nová Guinea**
<https://www.facebook.com/profile.php?id=100080982069638> a bankové spojenie pre účely tejto služby ako v každom newsletteri:

Prima banka, Číslo účtu: 4440006607/3100,
IBAN: SK10 3100 0000 0044 4000 6607, VS 271

Fio banka, Číslo účtu: 2600711171/8330,
IBAN: SK84 8330 0000 0026 0071 1171, VS 271

Ďakujem za všetku vašu podporu a povzbudenie, s priáním Božieho požehnania

Pavol Šrankota

KONFERENCIA NESVADY – MÁJ 2023 VERNÁ V POHODE AJ V NEPOHODE

V predchádzajúcom referáte (Rozsieváč č. 7 – 8, pozn. red.) sme sa pozreli na Božiu vernosť.

Teraz je však rad na nás. Pretože ak sme Božími deťmi, dcérami, ak sme prijali obeť a záchranu skrze Pána Ježiša, tak máme nový život v ňom a máme odzrkadľovať Jeho obraz v našich postojoch, myšlienkach a skutkoch. Biblia tomu hovorí, že sa „premieňame na Jeho obraz“ (2 Kor 3, 18). Čím viac poznáme Boha a Jeho vernosť, tým viac sa táto vlastnosť začne prejavovať aj v našich životoch. Lebo **Jeho vernosť dáva silu našej viere a našej nádeji**. V Liste Hebrejom 10, 23 čítame: „**Neochvejne sa pridržajme nádeje, ktorú vyznávame, lebo ten, čo nám dal prisľúbenia, je verný.**“ Jeho vernosť motivuje našu vernosť.

1. Vernosť – ovocie Ducha

Božie slovo pripodobňuje náš život aj k stromu, ktorý nesie ovocie. Vonkajšie ovocie, to sú naše slová a skutky, to, čo druhí môžu na nás pozorovať. Vonkajšie prejavy sú ovplyvnené naším vnútorným presvedčením, našimi myšlienkami alebo naším vnútorným ovocím. To sa síce nedá tak ľahko navonok vidieť, ale skôr či neskôr sa prejavi v našom správaní.

V liste Galatským máme zoznam vnútorného ovocia tých, ktorí žijú ako Božie deti: „No ovocie Ducha je láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, láskavosť, dobrota, **vernosť**, miernosť, sebaovládanie“ (Gal 5, 22 – 23). Aj vernosť je v tomto zozname. Vernosť definujeme ako **stálosť, dôveryhodnosť, pravdivosť, dôslednosť, lojalnosť**.

Boh chce, aby naše životy odzrkadľovali tú istú vernosť, ktorú On prejavuje voči nám. To však nie je ľahké. Život na tejto zemi je ťažký, komplikovaný a často aj bolestivý. Neraz zistujeme, že namiesto dobrých plodov nesieme ovocie **hnevu, strachu, horkosti, nečistoty, závidi, nenávisti**, atď. Nesieme **plané trnie** namiesto **užitočného ovocia**, čo sa prejavuje v našich slovách a skutkoch.

Prečo sa to stáva? Naša prirodzená reakcia je obviniť okolnosti, ľudí, **niečo, čo nás naviedlo na takéto správanie**, takýto postoj. „Nemohol som inak... on ma nahneval... ona to začala ...keby si vedel, aký je to človek...“ Pravdou však je, že okolnosti nás nerobia tým, kým sme. Ony iba **odhalujú** to, čo už je v našom vnútri, v našej podstate – v našom srdci.

Pán Ježiš povedal, že človek hovorí to, čím je naplnené srdce (Mat 12, 34). Zo svojho srdca môže vyniesť iba to, čo v ňom je – dobrý alebo zlý poklad. **Ak je tam dobrý poklad, tak keď okolnosti tlačia, naša reakcia je poznačená láskou, radosťou, pokojom, vernosťou – ak je však zlý, tak vytryskne hnev, strach, zlosť, závišť, atď...** Teda nezáleží v prvom rade na okolnostiach, ale na tom, **čo je v našom srdci**.

Ak sa vrátíme k obrazu stromu, potom je **tajomstvo plodnosti v koreňoch**. Prorok Jeremiáš opisuje v 17. kapitole dva druhy ľudí: Jeden sa spolieha **na seba a svoje schopnosti, nedôveruje Bohu** – toho prorok prirovnáva k borievke na púšti, v krajine rozpálenej páľavou slnka, pustej a neobývanej. Nenesie užitočné ovocie, iba bodlačie. Ten druhý však je opísaný takto: „Požehnaný je muž (žena), ktorý **dôveruje Hospodinovi a ktorého nádejou je Hospodin**. Bude ako strom zasadený pri vode, svoje korene zapustí hlboko pri potoku, nebude sa báť horúčavy, jeho lístie zostane zelené. **V suchom roku bude bez obáv a neprestane rodiť ovocie**“ (Jer 17, 7 – 8). Ak ste si všimli, aj na jeden, aj na druhý strom prichádza horúčava, aj jeden, aj druhý zažije sucho – to sú tie vonkajšie okolnosti, vplyvy. **Rozdiel je však v tom, aké majú korene a v čom sú zakorenené.**

Korene

Korene, to je naše srdce – na čom si zakladáme, v čo veríme, čomu dôverujeme, v čom máme svoju identitu. To je to, čo ovplyvňuje naše **reakcie, naše slová, naše skutky** – to, čo rozhoduje, či vonkajšie okolnosti života vyprovokujú v nás trnie alebo ovocie – plody.

Iste ste už čítali alebo aj sami zažili, ako rovnaké životné situácie zapríčinili v živote jednej osoby stroskotanie, kým v druhej vzbudili plodný život. V čom má byť zakorenené naše srdce, aby mohlo čerpať životodarnú silu? Pán Ježiš v Jánovom evanjeliu povedal: „**Zostaňte** vo mne a ja vo vás. Podobne ako ratolesť nemôže prinášať ovocie sama od seba, ak nezostane na viniči, tak ani vy, ak nezostanete vo mne. Ja som vinič a vy ratolesti. Kto zostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia, pretože bezo mňa nemôžete nič urobiť“ (Ján 15). V kontexte zoznamu z listu Galatským čítame aj takéto slová: „... žite podľa Ducha, konajte podľa Ducha“ (Gal 5). Aby sme mohli prinášať dobré ovocie, aby sme mohli zostať v našom živote verné, musíme byť hlboko zakorenené v Bohu a Jeho Slove. Keď je moja identita hlboko zakorenená **v Bohu a v Jeho vernosti**, okolnosti ma nebudú môcť tak ľahko ovplyvniť a zlákať na scestie. Naučím sa prijímať aj dobré, aj zlé, lebo **dôverujem Bohu a Jeho plánom, Jeho vernosti**. Viem, že bez ohľadu na to, čo sa stane, všetko je v Jeho rukách, aby ma **premieňal na svoj obraz**.

Páľava

Vráťme sa k horúčave alebo **páľave**, o ktorej píše Jeremiáš. Sú to vonkajšie okolnosti, ktoré vplyvajú na stromy, a kým jeden má iba plané trnie, druhý zostáva zelený a nesie dobré ovocie.

Zvyčajne si myslíme, že páľava, to sú **ťažké časy, skúšky, problémy, choroby, násilie, nespravodlivosť, nedostatok a tomu podobné**. Tieto negatívne okolnosti môžu ovplyvniť našu vieru, dôveru v Boha a potom aj našu vernosť Bohu. Stáva sa, že aj veriaci ľudia, keď sa dostanú do ťažkých životných situácií, začínajú pochybovať o Božom vedení, Jeho starostlivosti, múdrosti, dobrej a vernosti. Pochybnosť spôsobuje zatvrdnutie srdca a rast horkosti voči Bohu. Ak sa situácia zhoršuje, mali by sme **bežať k Bohu, volať o pomoc, utiekať sa k Nemu, spomenúť si na Jeho sľuby, pripomínať si Jeho vernosť a spoliehať sa na Jeho zaslúbenia**. Tým sa posilní naša viera a upevní naša vernosť.

Ale pozor! Aj **dobré časy, úspechy, požehnanie** môžu byť páľavou, ktorá odhaluje, čo sa nachádza v našom srdci. Niekedy práve **pohoda a blahobyť** vedú byť spúšťačom neplodnosti a nevernosti. Pretože ak sa nám začne dariť, ak nemáme ťažkosti, ak všetko ide, ako si prajeme, ľahko zabudneme na Boha. Začneme **pripisovať úspechy sebe, stávame sa sebaistými, hrdými, sebaistými**. Svoju dôveru postupne prenášame na **materiálne veci, ľudí, kariéru, peniaze, slávu**. Svoju identitu nachádzame **vo svojich úspechoch**.

Keď izraelský národ po štyridsiatich rokoch blúdenia po púšti stál pred zaslúbenou zemou, Boh mu cez Mojžiša ešte raz dal inštrukcie, ako majú žiť, keď vstúpia do nej. V ôsmej kapitole 5.

knihy Mojžišovej ich najprv varuje pred nebezpečenstvom hriechu a zlých vplyvov Kanánov, ale potom, v 11. verši, hovorí: „Dávaj si pozor, aby si nezabudol na Hospodina, svojho Boha... keď sa dosýta naješ a postavíš si pekné domy, keď sa ti rozmnoží dobytok a ovce, rozhojní sa ti striebro, zlato a všetko, čo máš – **potom nech nespyšnie tvoje srdce...**“ nehovor si v srdci: toto bohatstvo mi získala moja moc a sila mojej ruky...“ Teda nielen **ťažkosti a problémy** nás môžu odvieť od vernosti, ale aj **úspechy a dobré časy**. Tak ľahko zabúdame na Boha, keď sa nám darí dobre, a pripisujeme zásluhy sebe, a nie Bohu. Preto zostávajme pevne a hlboko **zakorenené v Božej vernosti** a pestujme každodenne svoj vzťah v Ním. Pozerajme do právd Božieho slova, poznávajme svoju **identitu v Ňom** a nespoliehajme sa na svoje schopnosti, svoju múdrosť a silu.

2. Verná tam, kde ma Boh postavil

Ako môžeme byť verné v každodennom živote? Ako niest toto ovocie Ducha tam, kde sa momentálne nachádzame?

Neviem, či sa to aj vám stáva, ale ja sa musím priznať, že niekedy rozmýšľam: *keby som mala viac času, viac peňazí, lepšie pomôcky, keby som vedela lepšie písať, kresliť, spievať, hrať na nástroji, keby som bola v lepšom cirkevnom zbore, keby som mala viac vzdelania, keby som mala lepší vzťah k ľuďom, vedela ich lepšie pochopiť, keby som vždy vedela, čo povedať...* vtedy by som bola užitočnejšia, viac by som urobila pre Boha a pre iných, vtedy by som bola verná. Alebo možno si poviete: *keby som mala také podmienky, schopnosti, talenty, zručnosti ako tento alebo táto*, mohla by som viac urobiť a byť užitočnejšia a vernejšia.

My ženy máme sklon porovnávať sa jedna s druhou a pritom zabudneme na to, čo sme **už dostali, že nás už verný Boh obdaroval!** Možno túžime po vernosti vo veľkých veciach a pritom zanedbávame vernosť v každodenných maličkostiach. Uvedomme si, že **každá z nás je jedinečná**. Boh nás stvoril s určitými fyzickými vlastnosťami, výzorom, sklonmi, ktorými sa líšime jedna od druhej. A je to tak dobre. Ale tu sa to nekončí. Boh zariadil, aby sme v živote prechádzali cez rôzne skúsenosti, ktoré nás **učia, formujú, menia a robia z nás tie ženy, ktorými sme dnes**. Nič z toho nie je náhoda! K tomu nám dáva možnosti **vzdelania, získania zručností, nových skúseností, ktoré ešte viac prispievajú k obohateniu našej osobnosti**. Táto jedinečná kombinácia je práve to, čo nás robí tými, kým sme.

Každá z **nás má svoj jedinečný príbeh**, ktorý verný Boh riadil od nášho narodenia, ba ešte skôr. Božie slovo hovorí, že nás Boh poznal ešte pred narodením, vlastne pred počatím. Je to úžasné!

Často sa nám zdá, že životné skúsenosti, **dobré i zlé**, nemajú zmysel. Ale náš verný Boh vie, prečo nám dal práve to, čo máme, a postavil nás práve do situácií, v ktorých sa nachádzame. Nemúsime všetkému porozumieť, nemusíme vidieť ďaleko dopredu, ale môžeme byť verné **práve tam, kde sa nachádzame teraz, v tomto období života, tu, kde žijeme**. Pán Ježiš povedal, že kto je verný v málom, je verný aj vo veľkom.

VERNÁ – a ako to prakticky vyzerá:

- **v reči**. Môžu sa ľudia spoľahnúť, že to, čo sme povedali, je pravda? Že naše áno je áno a naše nie je nie? Že splníme, čo sme sľúbili? Že keď sa nám niekto zdôverí s nejakými myšlienkami, nebudeme ich šíriť ďalej, teda klebetiť a ohovárať?

- **v plnení úloh**, ktoré sú nám zverené. Či ide o úlohu manželky, matky, dcéry, správkynje svojej domácnosti, zamestnankyne alebo vedúcej. Môžu sa iní na nás spoľahnúť? Vykonávame svedomite tie drobné práce a povinnosti, hoci sa často zdajú všedné a nudné?

- **v spravovaní prostriedkov**, ktoré sú nám zverené. Jeden z nich je **čas**, ktorý nám Boh daroval na tejto zemi. Čas, ktorý tu máme, je obmedzený a aj v tom, ako ho trávime, môžeme preukazovať svoju vernosť. Sú tu aj **finančné prostriedky**, ktoré

sa môžu stať prekážkou vernosti – buď preto, že si myslíme, že ich nedostatok nás obmedzuje, alebo preto, že sa nám môžu stať také dôležité, že nás odvedú od vernosti Bohu. Ale je tu aj **majetok**, ktorý buď vlastníme alebo prenajímame, veci, ktoré si požičiame, priestory, v ktorých vykonávame svoju prácu a podobne. Ako s nimi narábame? Ako sa o tie veci staráme?

Práve v každodenných, zdánlivo nedôležitých maličkostiach sa prejavuje naša **vernosť, spoľahlivosť, dôveryhodnosť**.

Kresťanov by mali poznať podľa toho, že **vernosť a lojalnosť** je ich jedinečnou vlastnosťou. Práve tým **odrzkladujeme vernosť** nášho Boha v našich životoch. Naším vzorom vernosti je Jeho Syn, Ježiš Kristus, ktorý bol verný vo všetkom – aj v tých najmenších veciach. V Liste Hebrejom čítame, že sa máme „pozorne zahľadieť na Ježiša“, lebo On bol verný Bohu, svojmu Otcovi. On verne splnil svoju úlohu, pre ktorú prišiel. Bol verný v ťažkých chvíľach, v pokušení, keď bol vyčerpaný. Bol verný až do konca, splnil svoje poslanie, hoci to nebolo ľahké. Svoju vernosť dokázal v tom, že obetoval svoj život, aby sme sa my, **vďaka Jeho vernosti**, mohli stať Božími deťmi.

Pán Ježiš nie je iba vzor, ktorý máme nasledovať, On je **zdrojom** našej vernosti. Pretože my na to nemáme dost sil, disciplíny ani výdrže. Iba v spoliehaní sa na Jeho dielo môžeme čerpať z Jeho spravodlivosti, čistoty, lásky, milosti a vernosti. Ak sme v Ňom zakorenení, máme silu **žiť verne tam, kde sa práve teraz nachádzame**.

3. Verná do konca

V liste Hebrejom 6, 11 čítame: „Túžime však, aby každý z vás prejavoval **rovnakú horlivosť za plné rozvinutie nádeje až do konca**, aby ste nezleniveli, ale aby ste napodobňovali tých, čo sú pre vieru a trpezlivosť dedičmi prislúbení.“ Ak sme sa **naučili spoliehať na Božiu vernosť počas svojho života**, ak sme ju okúsili a naučili sa **verne spravovať to, čo nám bolo zverené, sme príkladom vernosti**. Žiaľ, často vidím okolo seba starších kresťanov, ktorí ustali, ktorí sú vyčerpaní, ktorí strácajú horlivosť pre Božie veci, ktorí sa stávajú neplodní a možno aj neverní.

Verím, že máme aj iných starcov a starenky medzi sebou. Takých, o ktorých sa píše v Žalme 92, 13 – 16: „Spravodlivý prekvitá ako palma, košatíe ako libanonský céder. Tí, čo sú zasadení v dome Hospodina, budú **prekvitáť na nádvoríach nášho Boha**. Aj v šedinách prinesú plody, zostanú **svieži a čerství**, aby hlásali, že Hospodin je priamy, je mojou skalou, nepravosti v Ňom niet.“

Akými starenkami (a starcami) chceme byť?

Žime a hlásajme Božiu vernosť, stálosť, nemennosť. Dôverujeme Bohu, učme sme sa prijímať aj dobré, aj zlé z Jeho ruky. Spoliehajme sa, že „ten, ktorý započal dobré dielo v nás, ho aj dokončí“ (Fil 1, 16).

Ale čo ak sme zlyhali a neboli verní? Možno Boh práve teraz k tebe prehovoril a usvedčil ťa z nevery v manželstve, rodine, vo svojich úlohách, v spravovaní, v nejakej oblasti života alebo aj z nejakej konkrétnej veci. Uvedommeš si, že neprejavuješ vernosť v myšlienkach, slovách alebo skutkoch. Možno si uvedomuješ, že si sa unavila, že si to vzdala, že si stratila z očí Ježiša a že tvoje srdce **stratilo horlivosť pre Božie veci**. Čo teraz? Božie slovo má pre teba aj pre mňa nádej! Bez ohľadu na to, či sme zlyhali vo vernosti v maličkých všedných veciach, alebo vo veľkých, pre život dôležitých rozhodnutiach, môžeme sa vrátiť k Bohu, pretože: „... ak sme aj neverní, **On zostáva verný**, veď nemôže zaprieť seba samého“ (2 Tim 2, 13). A keď si uvedomíme svoje zlyhania, svoju neveru, svoj hriech, **môžeme činiť pokánie, môžeme Mu ho vyznať** a „On je verný a spravodlivý. Odpustí nám hriechy a očistí nás od všetkej nepravosti“ (1 Jána 1, 9).

Nikdy nie je neskoro. Môžeme začať odznova. Pokiaľ je v nás dych života, môžeme sa **vrátiť na cestu vernosti** a v **Jeho sile rásť na Jeho podobu – byť vernými dcérami verného Boha**.

SPOLUŽITIE V SPOLOČENSTVE ZBORU

Pavol začína list Tesalonickému zboru vďačnosťou: „*Ďakujeme Bohu za všetkých vás, kedykoľvek sa zmieňujeme o vás vo svojich modlitbách.*“

V záverečných vetách listu nám prezradí, že Bohu ďakuje aj za ľudí, ktorí nám nepriamo majú poslúžiť v duchovnom raste. My často vypúšťame zo zoznamu, ba ešte horšie, zo svojich srdc ľudí, s ktorými apoštol počíta, keď hovorí: „*Nažívajte v pokoji medzi sebou! Napomínajte vás, bratia, učte poriadku neporiadnych, posmeľujte malomyselných, ujímajte sa slabých, buďte zhovievaví ku všetkým*“ (1Tes 5, 14). Apoštol v inej epištole o zanedbávanej službe napomínania píše: „*A ja som presvedčený o vás, bratia moji, že aj vy ste plní dobrotivosti, naplnení každou známosťou a schopní aj napomínať sa navzájom*“ (R 15, 14).

Apoštol akoby chcel zdôrazniť, dajte pozor, aby sa nikto neodplácal zlým za zlé. Zlo dokážeme totiž bližným vracať prefikánym, lišiackym spôsobom. Vždy keď sa vystatujeme svojou kvalitou a zabúdame na poslednú prosbu modlitby Pánovej, zbav nás zlého – osobne aj môjho nevyznaného zla, spamätajte sa! „*... v nebi bude väčšia radosť nad jedným hriešnikom, ktorý činí pokánie, ako nad deväťdesiatdeväť spravodlivými, ktorí nepotrebujú pokánie*“ (Lk 15, 7b).

Vylepšovať spolužitie v spoločenstve zboru je trvalou úlohou Božej rodiny. Po vytyčení cieľov, ktoré Pán s cirkvou sleduje, nás úplne jednoduchým a zrozumiteľným spôsobom vedie k jednomyselnosti. Až dojímavou názorným spôsobom napomína k jednote v Božej rodine apoštol v prvom liste Korintským 12, 20: „*Takto je síce mnoho údov, ale jedno telo. Veď oko nemôže povedať ruke nepotrebujem ťa! Alebo hlava zas nohám: Nepotrebujem vás! Ba čo viac: údy tela, ktoré sa zdajú byť slabšími, sú veľmi potrebné, ktoré sa nám zdajú menej cennými na tele, tým väčšmi si ich uctievame... Tak zostavil Boh telo, že zaostalému dal väčšiu česť, aby nebolo v tele rozkolu, ale aby údy navzájom rovnako sa starali o seba, ... vy spolu ste telo Kristovo...*“

Pán Ježiš nás vystrojil na cestu napredovania k cieľu výnimočným darom. Nejednen raz sa každý z nás

možol presvedčiť, že ak neslúžime svojim darom spolublížnym, sme ako cvendžiaci kov (1K 13, 1), ktorý znie síce vyzývavo ako dedinské kostolné zvony, ale nezohreje, nevráti do srdca bližného radosť. Zostaňme v Bohu a dôverujme, vložme sa

„A nádej nezahanbuje, lebo láska Božia je nám rozliata v srdciach skrze Ducha Svätého, ktorý je nám daný.“

do Božej moci a naše chladné vnútro začne vyžarovať teplo Božej lásky, je dobrotivá (R 5, 5). „*A nádej nezahanbuje, lebo láska Božia je nám rozliata v srdciach skrze Ducha Svätého, ktorý je nám daný.*“ Rozchody a rozdelenie Božej rodiny sú najzákernejším trikom pokušiteľa.

„*Preto vyznávajte si navzájom hriechy a navzájom sa modlite za seba, aby ste sa vyliečili. Mnoho zmôže v účinkoch modlitba spravodlivého*“ (Jak 5, 16).

J. Stupka

VĎAČNOSŤ AJ V DNEŠNEJ DOBE?

Všeličo oslavujeme, ale jeden sviatok predsa len chýba v oficiálnom štátnom kalendári – Deň vďakyvzdania za úrodu a prijaté požehnanie. Mnoho ľudí si už dnes ani neuvedomuje, že by mali byť komusi vďační, a ani sa nad tým príliš nezamýšľajú. Je pre nich úplná samozrejmosť, že si majú čo dať do úst a majú si čo obliecť.

Vďačnosti sa musíme učiť. Spomínam si, že keď som ako dieťa dostal nejakú sladkosť, tak ma rodičia povzbudzovali: „*Ako povieš?*“ alebo „*Podakuj ujovi a tete!*“ Keď som nemal chuť povedať to zázračné slovo „*ďakujem*“, nasledovali aj tvrdšie sankcie a sladkosť som nedostal, kým som nepodaťoval. Zo svojho života a aj z výchovy detí vieme, že zobrať si niečo, to sa zvyčajne nepotrebujeme veľmi učiť, kým ďakovať za to, čo dostávame, sa učiť musíme.

Pán Boh – náš nebeský Otec nás učí a chce naučiť vďačnosti. Preto čítame na mnohých miestach v Jeho slove výzvy, aby sme ďakovali, aby sme boli vďační. Podobne ako pozemskí rodičia, aj náš nebeský Otec nám to viackrát opakuje. Hovorí to aj skrze apoštola Pavla, ktorý do Efezu napísal: „*Dbajte teda dôkladne o to, ako si*

foto: Ryan Cheng - unsplash.com

počínate; nie ako nemúdry, ale ako múdri... Za všetko ustavične vzdávajú vďaky Bohu a Otcovi v mene nášho Pána Ježiša Krista“ (Ef 5, 15 a 20). Tento text je zasadený do súvislosti, kde sa porovnáva starý, hriešny, prirodzený človek s novým, ospravedlneným človekom, v ktorom prebýva Duch Svätý. Písmo nás vyzýva, aby sme zložili starého človeka a obliekli si nového: „*Mylzte si starého človeka s predchádzajúcim spôsobom života, ktorý hynie klamnými žiadosťami, obnove sa duchovným zmysľaním a oblečte si nového človeka, stvoreného podľa Božieho obrazu v spravodlivosti a svätosti pravdy*“ (Ef 4, 22 – 24). Jednou z charakteristík nového človeka je práve vďačnosť, pričom charakteristika toho starého je žiadostivosť.

Malé dieťa ešte nedokáže ovládať svoje prirodzené žiadosti ako dospelí ľudia, a preto je na ňom zreteľne viditeľný starý človek, ktorý je ovládaný svojimi žiadosťami. Ak necháme rozvinúť tieto klamnú, zlé žiadosti, privedie nás to postupne do skazy. Naš starý prirodzený človek hnaný sebeckým prameniacim z hriechom porušeného pudu sebazáchovy sa neustále za ničím ženie, stále niečo chce, nikdy nie je spokojný, pozerá sa na svet a hľadá, kde by čo uchmatol pre seba, nenásytné sa snaží plniť všetky svoje žiadosti, až sa nakoniec stáva ich otrokom. Ak nedostáva to, po čom prahne, čo si nárokuje, začína reptáť. Obviňuje Boha alebo ľudí, že nemá to, čo chce. Robili to už prví ľudia Adam s Evou, ktorí keď padli do hriechu, začali z toho obviňovať Boha, jeden druhého a hada. Tento duch nespokojnosti, nevďačnosti a reptania sa potom nezadržateľne šíril. Bol ním zachvátený aj vyvolený izraelský národ. Reptanie bolo jedným z hlavných hriechov tohto národa. Svojím reptaním vyjadrovali neveru, nedôveru Bohu, že sa o nich postará.

Dnešná doba je zachvátená duchom reptania a aj my kresťania sa často previňujeme týmto hriechom. Nadávame spolu s našimi neveriacimi priateľmi a známymi na vládu, zákony, pomery, ktoré

v našom štáte panujú. Ak nenadáваме, tak sa aspoň sťažujeme, ako je nám zle, ako nemáme to alebo ono, nemôžeme si dovoliť kúpiť veci, po ktorých túžime. Aj v nás kresťanoch neraz víťazí ten žiadostivý, nevďačný, reptajúci starý človek. Preto nás Písmo vyzýva, aby sme to všetko odložili ako staré šaty, aby sme sa nepripájali v sťažovaní k našim neveriacim známym a priateľom. Bez toho, aby sme vyzliekli starého človeka, nemôžeme si obliecť nového. Nemôžeme mať postoj vďačnosti zároveň s reptaním. Každý človek sa musí rozhodnúť, aký postoj zaujme k životu okolo seba – budem ďakovať (dobrorečiť), alebo sa stavať neutrálne, hnevať sa, reptať či dokonca zlorečiť? Neznovuzrodený človek, žijúci v starej prirodzenosti, nemá šancu prežívať skutočnú vďačnosť voči Bohu. Ale znovuzrodeného človeka Duch Svätý učí byť vďačným, pomáha mu prežívať vďačnosť, odložiť reptanie a nespokojnosť, ak sa rozhodne odložiť starého človeka.

Starý človek, ktorý nepozná Pána Boha, vlastne nemá komu vyjadriť vďačnosť, a tak ju adresuje sebe alebo ľuďom, či prírodným silám. Mnoho ľudí okolo nás má postoj blázniveho boháča z Ježišovho podobenstva, ktorému pole prinieslo hojnú úrodu (Lk 12, 19): „Duša, máš dost všetkého na mnoho rokov; odpočívaj, jedz, pi a vesel sa!“ Boh charakterizuje tohto človeka ako blázna. My máme „prisne dbať“ o to, čo robíme, a správať sa ako múdri, nie ako nemúdri (Ef 5, 15) a namiesto bezcieľneho márnenia času, opilstva a zábav máme dobre využívať čas, porozumieť, čo je Pánova vôľa, a vzdávať vďaky Bohu.

To, že ďakujeme Bohu a chválime Ho na Deň vďakvyzdania alebo vtedy, keď sa nám niečo podarí, je len začiatok procesu zlobiekania starého človeka a obliekania nového. Nový človek, naplnený Duchom Svätým, vyjadruje vďačnosť stále a za všetko.

Stále – neprestajne, v každej situácii, nielen niekedy. Príkladom nám v tom môže byť prorok Abakuk, najmä jeho žal: „*Hoci figovník nekvitne, ovocia niet na viničoch a sklame úroda olív, polia nedodajú potravu, ulúpené sú ovce z košiara a dobytko nieta v stajniach, ja radovať sa v Hospodinovi budem a jasat v Bohu mojej spásy*“ (Ab 3, 17 – 18). Abakuk dobrorečí Bohu, raduje sa z Neho, aj keď situácia nie je ľahká. Jeho dobrorečenie nie je závislé od toho, či sa mu darí, alebo nedarí. Častokrát dokážeme dobrorečiť, teda ďakovať len vtedy, keď sa nám darí. Skús si zrátať, koľko času zaberá dobrorečenie v твоjich slovách a myšlienkach? Ďakovať nielen za tie veci, ktoré sa nám zdajú dobré, ktoré sú nám „po srsti“, ktoré nám vyhovujú, ale dobrorečiť aj za tie nepríjemné a ťažké, to náš starý človek nedokáže. Dokáže to len nový človek, naplnený Duchom Svätým, vo vedomí toho, čo nám Božie slovo hovorí v R 8, 28: „*A my vieme, že milujúcim Boha, povoláním podľa rady Božej, všetky veci slúžia na dobro.*“ Všetky, nielen niektoré. Nový človek je vďačný za kvietok, ktorý vidí, za ráno, do ktorého sa zobudil, za nový deň, za chlieb, za teplú kávu na stole, za svietiacu žiarovku, je vďačný aj za drobnosti, lebo ich neprijíma ako samozrejmosť. Vie, že aj tie drobnosti sú darom od milujúceho nebeského Otca. Vie, že nemá na ne nijaký nárok, dostáva ich, tak ako každú minútu života, z Božej milosti.

Byť vďačný Bohu stále a za všetko nie je len prchavý pocit, ktorý práve teraz je a o chvíľu už zmizne. Je to rozhodnutie, životný postoj – chcem byť vďačný Bohu, lebo viem, že od Neho mám všetko. Ak neďakujeme za všetko, tak potom sú veci, na ktoré reptáme. Svojím reptaním, svojou nevďačnosťou urážame Boha, ktorý sa o nás tak stará a tak sa o nás zaujíma, že má spočítané aj vlasy na našej hlave a bez Jeho vedomia ani jeden z nich nevypadne (Mt 10, 29 – 31).

Prečo nás Pán vedie k vďačnosti, prečo nás to chce učiť? Nie je to preto, že by bol márnomyseľný, že by potreboval naše vďaky a chvály. Prikazuje nám, aby sme boli vďační kvôli nášmu vlastnému dobru. Vďačnosť je totiž úzko spojená so **spokojnosťou**. Čím sme vďačnejší, tým sme spokojnejší. Nevďačný človek nedokáže byť skutočne spokojný s tým, čo dostal, čo má. Je len málo naozaj spokojných a zbožných

ľudí, ktorí svojím životným postojom potvrdzujú slová Písma: „*A pobožnosť so spokojnosťou je skutočne veľkým ziskom, lebo nič sme nepriniesli na svet a nepochybné je, ani nič odnieť nemôžeme. Preto, keď máme pokrm a odev, s tým sa uspokojíme*“ (1Tim 6, 6 – 8).

Žiť s postojom, nielen pocitom vďačnosti je dôležité, ale aj keby sme dokázali byť vďační stále a za všetko, je tu ešte ďalšia dôležitá, kľúčová vec. **Komu sme vďační?** Satan môže zneužiť túžbu byť niekomu vďačný a podstrčiť nám náhradné objekty vďačnosti. V minulosti to boli najmä rôzne modly, ktorým ľudia neoprávnene prejavovali vďaku, dnes sa ľudia v našej kultúre skôr riadia slovami: „Za všetko, čo som a mám, vďačím sebe (prípadne nejakým iným ľuďom).“

Písmo nás v prečítanom texte vyzýva: „Dobrorečte stále za všetko“ – (sebe, iným ľuďom? – nie!) – „**Bohu a Otcovi**“. Naša neustála vďaka za všetko má smerovať v prvom rade k Bohu a Otcovi a odtiaľ sa odrážať aj k ľuďom. Máme byť vďační nie hocikomu, ale pravému Bohu – Stvoriteľovi. On dáva vychádzať slnku na dobrých aj na zlých, zosiela dážd na spravodlivých aj na nespravodlivých (Mt 5, 45), udržuje celé stvorenie, všetkému dáva poriadok (Ž 104). ON nie je len vznešený, neprístupný Boh – Stvoriteľ, ale aj náš nebeský Otec, ktorý sa s láskou o nás stará, nesie nás na svojich perutiach ako orol svoje mláďatá. On sa sklonil k nám, prišiel medzi nás ako človek v Pánovi Ježišovi Kristovi, aby nás zachránil od večného zatratenia. Boh Otec dal, obetoval za nás svojho jednorodného Syna, dal nám to najdrahšie, nič si nenechal pre seba. Preto znie logicky otázka, ktorú nám dáva Božie slovo: „*Ten, ktorý neušetril vlastného Syna, ale vydal Ho za nás všetkých, ako by nám nedaroval s Ním všetko?*“ (Rim 8, 32)

V tomto pohľade, cez dar, ktorý nám dal Boh Otec v Pánovi Ježišovi Kristovi, sa nám už azda nezdá také nemožné dobrorečiť, ďakovať stále a za všetko Bohu Otcovi. Veď keby sme nemali už žiaden pozemský dôvod, pre ktorý by sme mali ďakovať Bohu, ako znovuzrodení ľudia máme ten jeden a najhlavnejší, najpodstatnejší dôvod k vďačnosti – Pána Ježiša Krista. Ak máme Jeho vo svojom živote ako svojho Pána a Záchrancu, máme všetko. Ak Ho nemáme, nemáme nič, lebo všetko, čo máme, pomínie našou smrťou. Prijal si už tento dar od Boha Otca, ktorý ti z lásky dáva? Ak ešte nie, čo ti bráni, aby si Ho prijal ešte dnes?

Ešte je tu jedna otázka: Ako dobrorečiť Bohu? Odpoveď je v Liste Efezanom 5, 20, kde sa hovorí, že dobrorečiť máme stále a za všetko **v mene nášho Pána Ježiša Krista**. Svoju vďačnosť vyslovujeme z pozície, že uznávame Ježiša za nášho Pána, ktorý má právo ovládať a riadiť náš život. Jedine tak dokážeme dobrorečiť a ďakovať „v Jeho mene“. Stručne povedané, znamená to ďakovať, dobrorečiť v súlade s Jeho vôľou, s Jeho charakterom, ďakovať tak a za tie veci, ako by ďakoval On. Ďakovať za všetko, podobne ako prosiť za všetko, totiž nezahŕňa veci, ktoré sú proti Božej vôli. Nemôžeme napríklad ďakovať za zatratenie nejakého človeka, ktorý zomrel bez toho, aby spoznal Pána Ježiša ako svojho Spasiteľa, lebo Božia vôľa je, aby všetci ľudia boli spasení. Nemôžeme škodoradostne ďakovať za škodu alebo nešťastie, ktoré sa stalo inému človeku. Máme ďakovať Bohu stále a za všetko, pod čo sa Pán Ježiš môže podpísať, čo sa deje v súlade s Jeho vôľou.

V týchto jesenných dňoch máme špeciálny dôvod k vďakvyzdaniu a k oslave nášho Pána, ktorým je bohatá úroda, ktorú nám požehnal. Je to špeciálny konkrétny prejav Jeho lásky a milosti. On však nechce, aby naše vďaky a chvály boli len jeden či niekoľkokrát za rok. Nechce, aby naša vďačnosť bola len prchavým pocitom, ktorý teraz je a o chvíľu pomíne podľa meniacich sa okolností, v ktorých žijeme. On chce, aby sme zlobiekli starého človeka, plného žiadostivosti a nevďaku a obliekli si toho nového, ktorý žije nielen s pocitom, ale s postojom vďačnosti a dôvery k Bohu Otcovi, ktorý nám všetko dal a dáva.

ODIŠLA DOMOV

Margita Kráľová, rod. Požárová

3. 2. 1949 – 15. 6. 2023

„Hoden si, Pane a Bože náš, prijať slávu, česť i moc, lebo ty si stvoril všetky veci a z tvojej vôle boli a sú stvorené“ (Zj 4, 11).

Potom som počul hlas z neba, ktorý hovoril: Napíš: Blahoslavení sú mŕtvi, ktorí odteraz umierajú v Pánovi! Áno, hovorí Duch, nech si odpočinú od práce, lebo ich skutky idú s nimi“ (Zj 14, 13).

Týmito slovami sa na rozlúčkovom zhromaždení so sestrou Gitkou Kráľovou konanom dňa 24. 6. 2023 v Bratislave, v modlitebni na Palisádach, prihovoril k prítomným br. kazateľ Ján Szöllös. Medzi iným povedal: „Naša milá sestra Gitka odišla domov. Nevie, či mala rada prekvapenia, ale jej odchod bol prekvapením, až šokom, lebo prišiel náhle, nečakane a tak, že sme sa ani nestihli rozlúčiť. Preto dnes ďakujeme Pánovi za jej život a vyprevádzame ju domov. Z Písma sa dozvedáme, že tu na tejto zemi sme len cudzincami a náš pravý domov je v nebesiach (F 3, 20). Pán Ježiš nám pripravuje príbytok u nášho Otca a zaslúbil nám, že keď pripraví miesto pre nás, tak príde a vezme nás k sebe (J 14, 3). Miesto pre Gitku už pripravil, a tak ukončil jej pozemskú púť.

Božie slovo jasne hovorí aj to, že keďže máme spoločného Otca v nebi a Boh nás prijal za svojich synov a dcéry, sme Božia rodina a ako rodina máme na tejto zemi aj žiť. Pri uvažovaní nad Gitkiným životom najzreteľnejšie rezonovala vo mne práve táto charakteristika jej života – žila, budovala a spolu vytvárala túto našu zborovú Božiu rodinu. Aj keď jej vlastná rodina nie je malá, s manželom Slávom vychovali štyri deti, pre Gitku bol náš zbor, ale aj širšie spoločenstvo veriacich skutočne rodinou, čo neustále dokazovala svojimi slovami aj činmi. Víťala ľudí, venovala im čas, zaujímala sa, ako žijeme, vedela o našich radoostiach aj starostiach, vypočula, modlila sa za nás. Bola jednou z tých, ktorí si medzi prvými všimli nových ľudí v našom spoločenstve, všimla si návštevníkov z iných spoločenstiev, vŕcne víťala tých z nás, ktorí po dlhom čase opäť prišli do spoločenstva, pripomínala chorých, na ktorých je potrebné myslieť na modlitbách. Je toho oveľa viac, ale jednoducho povedané: Gitka bola tá, ktorá tvorila to krásne teplo rodinného domova nielen vo svojej pokrvmnej, ale aj v našej zborovej rodine. Budovala v nás vedomie, že tu som doma, sem patrí, niekto ma tu víťa, teší sa, že som tu, zaujíma sa o mňa. Gitka nám bude veľmi chýbať. Gitka bola originálna a nedá sa nahradiť, ale verím, že sme sa od nej aspoň trochu naučili, ako žiť, slúžiť a upevňovať tú Božiu rodinu, zborové spoločenstvo. Ak by mala príležitosť, mohla by povedať spolu s apoštolom Pavlom: „Dobrý boj som dobojoval, beh som dokončil, vieru som zachoval. Už mám pripravený veniec spravodlivosti, ktorý mi dá v onen deň Pán, spravodlivý sudca, no nie iba mne, ale aj všetkým, čo s láskou očakávajú jeho zjavenie“ (2Tim 4, 7 – 8).

Rozlúčka s milovaným človekom prináša nielen spomienky, ale aj smútok, no Božie slovo nás vie najlepšie potešiť aj v takejto situácii a hovorí nám: „Nechceme, bratia, aby ste nevedeli, ako je to so zosnulými, aby ste sa nermútili ako ostatní, ktorí nemajú nádej. Veď ak veríme, že Ježiš zomrel a vstal z mŕtvych, tak Boh skrze Ježiša privedie spolu s ním aj tých, čo zosnuli. Toto vám totiž hovoríme podľa Pánovho slova: My, ktorí zostaneme nažive až do Pánovho príchodu, nepredídeme zosnulých. Lebo vo chvíli, keď zaznie povel, hlas archanjela a Božia polnica, sám Pán zostúpi z neba a prví vstanú tí, čo zomreli v Kristovi; potom my, ktorí zostaneme nažive, spolu s nimi budeme uchvátení v oblakoch hore v ústrety Pánovi a budeme tak navždy s Pánom. Potešujte sa navzájom týmito slovami“ (1Tes 4, 13 – 18).

Spomíname s láskou a vďakou!

Elene Pribulová

S JEŽÍŠEM V KUCHYNI

K dnešnému receptu jsem musela zapátrat i trochu v zeměpisu. Dostala jsem moc dobrý recept od manželky našeho syna. Tento recept má velmi oblíbený a pochází od její babičky ze Slovenska. Je to z oblasti Šariše. Velice mě zajímalo, kde toto místo je a kde pečou takovéto mňamky. Zjistila jsem, že Šariš je severně od Košic a blízké město je Prešov. Tímto chci pozdravit všechny sestry na Slovensku a nejvíc ty z tohoto šarišského místa. Najednou jsem si uvědomila, že jste mi velmi blízké, a to jenom proto, že jsem ochutnala váš recept.

V této souvislosti jsem si našla biblický text: „**Okuste a užíte, že Hospodin je dobrý“ (Ž 34, 9).** Tak jako ochutnáme jídlo a přesvědčíme se, že je dobré, tak přesně poznáváme, jak dobrý je náš Pán. Také jsem tento recept vyzkoušela, a proto se s vámi musím rozdělit. I k tomuto je hezký text: „**V konání dobra neumdlévejme, nechabneme-li, budeme sklízet v ustanovený čas. A tak dokud je čas, číňme dobře všem, nejvíce však těm, kteří patří do rodiny víry“ (Gal 6, 9–10).** Jste jistě už velmi zvědavé, co že to dnes budeme péct, sestry na Slovensku možná již tuší.

Šarišský jablčnick (dnes v slovenčine).

Suroviny:

- 5 vajec (alebo 4 vajcia + 1dl vody)
- 1,5 hrnčeka kryštálového cukru
- 2 hrnčeky hladkej múky
- 1 kávová lyžička mletej škorice
- 2 kávové lyžičky jedlej sódy
- 1 čokoláda na varenie
- ½ kg jablák
- 1/2 hrnčeka vlašských orechov
- 1 hrnček oleja

Jablká očistíme a pokrájame na malé kocky. Orechy a čokoládu posekáme. Vajcia vyšľaháme s cukrom do peny a postupne pridávame olej.

Múku pomiešanú so škoriceou a sódou pridáme do vyšľahanej hmoty a dobre premiešame. Nakoniec prisympeme posekané jablák, orechy, čokoládu a jemne premiešame. Plech vymažeme maslom a vysypeme múkou alebo použijeme papier na pečenie. Hmotu vylejeme na plech a zarovnáme.

Pečieme pri 180°C asi 35 minút. Upečené posypeme vanilkovým cukrom. Dobrú chuť!

Dana Jersáková

NAPRIEK ZÚFALSTVU ZAČALA OPĀŤ TVORIŤ

integra

Do Milinho sveta od malička patrilo umenie, tvorivosť a maľovanie. Jedného dňa však pokoj a radosť, ktoré roky zažívala, boli preč. Na ukrajinské mesto Irpiň zaútočili nepriatelia a rozbili jej život na kúsky. Zobrali nádej a silu čokoľvek robiť. Milin príbeh má však dobrý koniec. Napriek zúfalstvu vo vnútri začala opäť tvoriť a dnes sa teší z opraveného domu.

Pokojný život v Irpini

Mila sa presťahovala do mesta Irpiň pred tridsiatimi rokmi. Bola mladá, šťastná, plná snov a pripravená vybudovať si nový život. Irpiň bolo vždy krásne zelené mesto, ktoré sa pomaly rozrastalo. Priateľskú atmosféru dopĺňalo veľa parkov a námestí a v čase Milinho príchodu sa tam začali usadzovať mladé rodiny. Mila často jazdila po meste na bicykli a nemohla sa nabažiť krásy okolo seba. Tešila sa zo života, veľa maľovala a svojou tvorbou prinášala radosť aj iným.

Prvé dni vojny a odchod z mesta

Mila do poslednej chvíle neverila, že príde vojna. Večer 23. februára išla spokojne spať a pomyslela si: „Aké je to pekné ležať vo vlastnej teplej posteli!“ Potom sa všetko zrazu stalo veľmi ťažkým a desivým.

Keď sa začalo strieľať a vybuchovali bomby, presťahovala sa aj so svojou rodinou do suterénu. Tam strávila prvé týždne vojny. V pivnici bolo veľmi chladno, nekúrilo sa a Mila ochorela.

Rodina každú noc zaspávala pri strašidelnom zvuku zbraní. Všetci sa báli a nevedeli, čo bude ďalej. Uvažovali o odchode, no pri neustálej strelbe vonku to bolo nemožné. Nakoniec sa koncom marca rozhodli, že už nemôžu dlhšie čakať. Bol najvyšší čas ujsť.

Auto bolo preplnené, za nimi vybuchovali bomby a všetci v aute plakali. Po strastiplnej ceste sa im však podarilo dostať sa do Skyry, mesta v Kyjevskej oblasti. Zostali tam až do mája.

Návrat a prestavba

Po niekoľkých týždňoch sa vrátili späť domov. Našli však iba spúšť. Mesto bolo zničené, domy zbombardované, rozstrieľané. Milu najviac zabol pohľad na jej dom. Začala plakať.

Rakety, ktoré dopadli na dvor, zničili, čo sa dalo. Ani jedno okno nezostalo celé, strecha sa úplne zrútila. Veci z domu

sa vŕhali vonku a všetko na dvore bolo poškodené, ešte aj studňa a vedrá. Nič však nezmizlo, nič neukradli.

Napriek zúfalstvu začala tvoriť

Mila prvý týždeň preplakala. Potom sa dala dokopy, poupratovala, ako vedela, a napriek zúfalstvu v duši začala tvoriť. Steny, ploty – všetko sa stalo plátnom, na ktoré maľovala. Kreslila slnko, oblohu, vodu, šťastie a písala inšpiratívne frázy. Dodávalo jej to silu a energiu. Svojimi kresbami priniesla do domova pokoj a nádej.

Na rekonštrukciu domu však neboli peniaze. Jednoducho nebolo kde si požičať a dokonca ani zarobiť peniaze. Okná teda museli vyplniť tehľami.

Keďže nič nemali, obrátili sa na miestne úrady so žiadosťou o pomoc. Odpoveď bola vždy rovnaká – prídte na budúci týždeň. To sa opakovalo bez akýchkoľvek výsledkov.

Nádej sa vracia

Práve v tom čase hľadala naša partnerská organizácia na Ukrajine rodiny a jednotlivcov, ktorí potrebovali pomoc pri oprave svojich domovov. Mila poslala fotografiu zničeného domu a nemohla tomu uveriť – čoskoro sa jej ozvali pracovníci z Realis, že jej chcú pomôcť.

Keď prišli, nič nemerali, ako to robili predchádzajúci dodávatelia a úrady. Pozreli si dom a rozprávali sa. Mala zrazu pocit, akoby v dome zasvietilo slnko a vo vnútri bolo veľmi teplo. Vo svojom telefóne si ich dokonca uložila ako „Kind hands“, „láskavé ruky“. A potom jej zavolali späť a povedali jej, že jej strechu opravujú. Neverila, kým sa neobjavili majstri. Pracovali rýchlo, namontovali všetky okná a prestavali jej strechu, opravy dokončili práve včas, tesne predtým, ako udreli mrazy. Dom je teplý, útulný a hrdo stojí s novými oknami a strechou.

Mila je šťastná, že je v dome teplo a útulne. Zimu mohla stráviť s rodinou v pokoji. Spomína, ako napriek zúfalstvu v duši začala opäť tvoriť. Kresby na bráne a múroch domu jej budú stále pripomínať návrat domov.

Pomáhajte spolu s Nadáciou Integra

Príbeh Mily je len jeden z mnohých, ktorý píše vojna na Ukrajine. Nadácia Integra od začiatku vojny pomáha ľuďom zvládnuť následky utrpenia, ktorému sú vystavení. Podporujeme aj rekonštrukciu domov

a výstavbu mobilných drevených domčekov. Pridajte sa k nám a pomáhajte spolu s nami!

WWW.INTEGRA.SK

DOVOLENKA NA LIPTOVE NÍZKE TATRY,

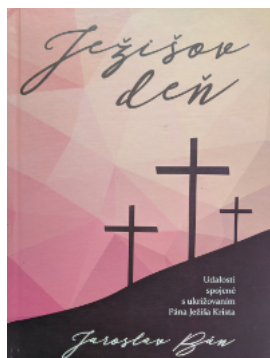
4 – 6 osôb, 5 minút od Lipt. Mikuláša

chata-efatha.business.site

spefatha@gmail.com,

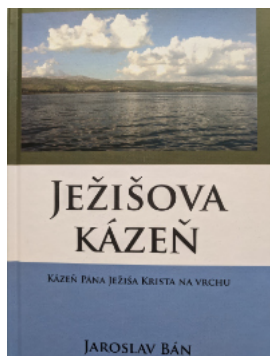
00421949121390

BOŽIE SLOVO A JA

Zbor je spoločenstvo ľudí rôzneho veku, názorov, pováh, záujmov, povolání a obdarovania, či už v sekulárnom pracovnom procese alebo v službe v zbere.

V Zbore BJB Košice žije Pánom Bohom obdarovaný brat Jaroslav Bán starší. Jednou oblasťou, kde využíval svoje obdarovanie, bolo civilné zamestnanie, kde ho aktívne uplatňoval ako vynikajúci vedecký pracovník v oblasti jadrovej fyziky. Druhou oblasťou je duchovné zameranie. Výsledkom jeho celoživotného osobného štúdia Biblie

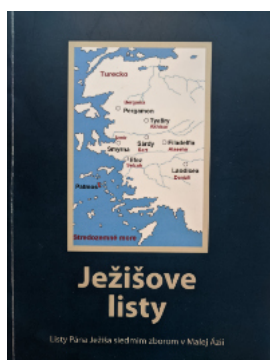

i dlhoročnej služby Slovom v materskom cirkevnom zbere, či už na biblických hodinách alebo v skupinkách, je niekoľko publikácií týkajúcich sa výkladu Božieho slova. Ide o tieto tituly:

JEŽIŠOVA KÁZEŇ (Kázeň Pána Ježiša na vrchu),
JEŽIŠOVE PODOBENSTVÁ,
JEŽIŠOV DEŇ (Udalosti spojené s ukrižovaním Pána Ježiša Krista),
JEŽIŠOVE LISTY (Listy Pána Ježiša siedmim zborom v Malej Ázii),
EVANJELIUM NA CESTÁCH (Evanjelium na misijných cestách apoštola Pavla).

Milí čitatelia, ak máte túžbu viac a hlbšie poznávať Božie slovo a záujem študovať ho a vzdelávať sa v ňom, či už osobne alebo v skupinkách, môžete výklady získať buď v knižnom vydaní (cena výtlačku: od 7 – 12 €) alebo v PDF formáte (za poplatok 5 €). Objednať si ich môžete na adrese neziskovej organizácie POHLAD ZHORA n. o., fungujúcej pri zbere BJB v Košiciach. Link na stránku je: www.pohladzhora.sk. Potrebné je uviesť, o aký výklad, v akom formáte a o aký počet máte záujem. Získané financie budú použité na aktivity tejto neziskovej organizácie.

Redakčná rada Rozsieväča
Fotky uvedených kníh

NABÍDKA UBYTOVÁNÍ

v rodinném domě, pro 6 – 8 osob.
Ubytování je v obci **Vikýřovice** na vlakové trase Olomouc - Kouty nad Desnou
Možno přijet i přímým vlakem Brno - Šumperk.
Jsme v podhůří Jeseníků - tudíž blízko do hor (lyže v zimě, cyklo a pěší turistika v létě).
Parkování možné na pozemku.

Více informací na tel. č.:
+420608451995
e-mail:

vera.jersakova@centrum.cz

ZNÁTE DVĚ KŘESŤANSKÉ KNIHY PRO TEENAGERY SURVIVAL A BOŽÍ WIFINA?

Přestože jsou oba tituly na českém trhu poměrně novinkou, již podruhé se dělá jejich dotisk a také se překládají do dalších jazyků (např. Survival do finštiny). Knihy můžete využít pro různé skupinky, dětské kroužky nebo besídky. Autorky Blanka a Noemi Ježkovy (matka s dcerou) se snažily, aby knihy mladou generaci zaujaly. Posuďte sami, zda se jim to podařilo.

Survival je kniha o přežití v přírodě. Je psaná formou gamebooku, tzn. čtenář si vybírá ze třech možných odpovědí, jak by se v dané situaci zachoval. „Jsi v přírodě, někde uprostřed své plánované trasy. Blíží se večer, dochází ti jídlo, voda i síly... Co uděláš?“ Tato interaktivní kniha prověří vaše rozhodnutí a nabídne profesionální rady od křesťana, vojáka a instruktora přežití, který přežíval v mírném pásmu, v poušti, Arktidě a džungli. V knize najdete přes 300 unikátních fotek z reálných výprav, QR kódy s videi,

rady, tipy a obrazové návody (např. jak rozdělat oheň křesadlem, jak přefiltrovat vodu, kde najít v přírodě vodu, jak si nejsnadněji postavit přístřešek...). Především je ale tento titul unikátní tím, že ke každé „survival dovednosti“ přidává ještě „životní dovednost“ – duchovní zamyšlení, biblický verš a diskuzní otázky. Kniha je vhodná pro dobrodruhy, teenagery, akční dívky, outdoorové nadšence (i ty budoucí), otce a syny, vedoucí a členy dorostových skupin, pro všechny, kteří se věnují mladým a chtějí je vytahnout do přírody a blíže k Bohu... Zkrátka pro každého, kdo chce něco zažít!

Boží wifina je tvořivý sešit pro mladé slečny. Sešit obsahuje 24 témat, SMS rozhovory dvou hlavních hrdinek, otázky k zamyšlení, biblické verše a autorské ilustrace, které vybízí k vpisování a dekorování. Na stránkách Boží wifiny můžete vonět stránky voňavkou, kreslit, lepit, dokonce i vyšívát! Cíl sešitu je poznávat Boha kreativně a zamilovat si Bibli. Sešit může využívat jednotlivce, ale je vhodný i pro skupinová setkání – ideální tedy na kroužky, besídky ve sborech, letní kempy, tábory nebo jen na zpestření obyčejného prázdninového dne.

Blanka Ježková, Jan Duchoslav

Téma ročníku 2023: Církev ako Božia rodina

Témata příštích vydání Rozsieväče/Rozsieväča 2023

10/23 – Církev ako Božia rodina,
kde si vzájomne slúžime
Uzávěrka do 15. 9. 2023

11/23 – Církev ako Božia rodina,
kde sme doma, ktorú neopúšťame
Uzávěrka do 20. 9. 2023

12/23 – Církev ako Božia rodina,
kde sa pripravujeme na spoločný večný život
Uzávěrka do 15. 10. 2023

AŽ V TVOJEJ SVÄTYNI

Pavol Kondač

A či to ešte má nejaký zmysel –
(čosi sa ozvalo hlboko vo mne)
poctivo zachovať morálne zákony večné,
vždy si počínať pokorne, skromne,

a pritom živoriť iba o chlebe a vode?

Zatiaľ čo zloduchom ešte sa darí,
podvod a bezcitná krivda tu vládne:
spravodlivého bezbožní ogabajú,
v blahobyte však priberajú na váhe...

Čo sa to na našom svete len deje?

Zločinci kydajú výmysly na nevinných,
no kriví sudcovia zlosynov chránia...
Dokedy potrvá všetka tá prevrátenosť?
Bože, tým Tvoje srdce nerania?

To všetko pochopiť pre mňa je ťažké...

Naša zem plná je krívd a spupnej nevery,
spravodlivého na nej len ťažko nájdeš.
Pobožnému sa na svete ťažko dýcha –
veselo prekvitá ukryté klamstvo a krádež...

Sľúbený Mesiáš (naš Ježiš) kedy zavíta?

Od časov žalmických nič sa tu nezmenilo –
keď na to pozerám, srdce mi lká, až to bolí!
Úprimná láska dnes trpí, bo pošliapaná je –
pre všetku páchanú nepravosť celý som chorý,

lebo tu, na našom svete takto to chodí...

Bože, keď do Tvojej svätyne vojdem,
v hlbokkej modlitbe v duchu sa stíšim,
morálny labyrint sveta ma prestane trápiť,
potecha plynie mi v pokoji už z Tvojich výšin.

Obdivujem Ťa, jak tolerantný si!

V blízkosti Tvojej srdce sa nehádže vo mne.
Ja Tvoje večné spasenie za nič by nedal,
lebo Ty v láske sa skláňaš ku svojim svätým,
bezcitných zloduchov na večné súdy si vydal –
až v Tvojej svätyni som to konečne poznal...